

Betænkning

over forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m. v.

(Afgivet af landbrugs- og fiskeriudvalget den 7. december 1972).

Udvalget har i en række møder gennemgået lovforslaget og haft samråd med landbrugsministeren, der tillige skriftligt har besvaret en række spørgsmål. De modtagne svar vil blive optrykt i et særligt bilags-hæfte, der vil blive omdelt senere.

Der er endvidere modtaget deputationer eller skriftlige henvendelser fra følgende organisationer eller firmaer:

Bryggeriforeningen,
 Dansk Frøhandlerforening,
 DDS - Krøyer A/S,
 De samv. danske Husmandsforeninger,
 De samv. danske Landboforeninger,
 Dumex Agro A/S,
 Foreningen af danske Handelsmøller,
 Industrirådet,
 Kemovit A/S,
 Landbrugsrådet,
 Løvens kemiske Fabrik og
 Superfos Blaakilde A/S.

De skriftlige henvendelser vil sammen med landbrugsministerens kommentarer hertil ligeledes blive optrykt i det nævnte bilags-hæfte.

Landbrugsministeren har under samråd med udvalget oplyst følgende om handelsministerens beføjelser i henhold til lovforslagets § 1, stk. 3:

Bestemmelsen i lovforslagets § 1, stk. 3, giver generelt handelsministeren ret til inden for hans sagsområde at udøve alle de beføjelser, der indeholdes i lovforslaget. Handelsministeren kan benytte det i lovforslagets § 2 omhandlede udvalg samt lovforslagets bestemmelser om oplysningspligt og kontrol m. v.

Under et samråd er der blevet fremsat et ønske om en nærmere afgrænsning af, i hvilke tilfælde afgørelser eller dispositioner

i medfør af § 2, stk. 2, kan henlægges til det i § 2, stk. 1, omhandlede udvalg. Landbrugsministeren har tilkendegivet, at der i udtrykket „visse afgørelser eller dispositioner“ ligger en begrænsning. I bemyndigelsen i lovforslagets § 1 ligger, at der skal ske en tilpasning, således at markedsordningerne for landbrugsvarer kan finde anvendelse her i landet, og de situationer, hvor der kan blive brug for i medfør af § 2, stk. 2, at henlægge visse afgørelser til udvalget, vil først kunne afgøres, når man har erfaringer at bygge på. Det vil, for at administrationen kan ske så smidigt som muligt, være rigtigst at bevare bestemmelsen i § 2, stk. 2.

Under samrådene er der tillige rejst spørgsmål om i § 2, stk. 1, 2. linje, at indsætte efter „opgave“ ordene: „i fornødent omfang“.

Landbrugsministeren har over for udvalget givet udtryk for, at der ikke bør foretages en sådan ændring, men ministeren har erklæret sig rede til at være opmærksom på, at den rådgivning, der skal finde sted i henhold til bestemmelsen, vil finde sted i fornødent omfang.

Under samrådene med landbrugsministeren har man endvidere drøftet, hvilke kontrolmyndigheder der kan komme på tale ved administrationen af bestemmelserne i §§ 6-7. Ministeren har herunder oplyst, at der allerede består en række institutioner under landbrugsministeriet, der udøver eksportkontrol med landbrugsvarer. Det er hensigten, at nye kontrolopgaver, der måtte opstå i forbindelse med administration af EF-markedsordninger for landbrugsvarer, skal søges løst af disse institutioner. Det gælder således statskontrollen med mejeriprodukter og æg m. m. for så vidt angår mejeriprodukter og

æg, slagteri- og konserveslaboratoriet for så vidt angår kontrol med kødvarer, statsfrøkontrollen for så vidt angår oliefrø og statens plantetilsyn i et vist omfang på planteområdet og området for frugt og grønsager.

Endelig har landbrugsministeren i et samråd erklæret sig indforstået med at orientere folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg om aktuelle og væsentlige forhold vedrørende administrationen af markedsordningerne inden for landbrugsområdet.

Et *flertal* (socialdemokratiets, det konservative folkepartis og det radikale venstres medlemmer af udvalget) indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* med det af udvalget stillede ændringsforslag under nr. 6, der er tiltrådt af landbrugsministeren, samt de af landbrugsministeren stillede ændringsforslag under nr. 2-5 og 7-9, hvorom der henvises til de ledsagende bemærkninger.

Et *mindretal* (venstres medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af landbrugsministeren under nr. 3, 5 og 7-9 stillede ændringsforslag. Mindretallet kan derimod ikke stemme for ministerens ændringsforslag under nr. 2, således som dette er formuleret, idet man ikke kan gå ind for, at landbrugsministeren skal udpege udvalgets formand blandt landbrugsministeriets repræsentanter. Mindretallet stiller derfor det under nr. 1 anførte ændringsforslag, der ligesom ministerens ændringsforslag fastslår, at der skal være stedfortrædere for udvalgets medlemmer, og at de af ministrene udpegede medlemmer ikke kan deltage i udvalgets afstemninger, hvorimod det fastholder den i lovforslagets § 2, stk. 1, 3. pkt., indeholdte bestemmelse om, at landbrugsministeren kan udpege udvalgets formand blandt alle udvalgets medlemmer. Endelig agter mindretallet at stemme imod den af landbrugsministeren foreslåede ændring under nr. 4.

Et *andet mindretal* (socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) kan ikke tiltræde de under nr. 1 og 2 stillede ændringsforslag om indskrænket stemmeret og vil derfor stemme imod disse ændringsforslag. Socialistisk folkeparti vil endvidere undlade at stemme ved lovforslagets 3. behandling.

Ændringsforslag.

Til § 2.

Af et *mindretal* (Anders Andersen, Søren Jensen (Hasseris) og Karlskov Jensen):

1) *Stk. 1*, 3. pkt., udgår og erstattes af følgende:

„Der kan møde stedfortræder for hvert af udvalgets medlemmer. De af landbrugsministeren og handelsministeren udpegede medlemmer deltager ikke i udvalgets afstemninger. Landbrugsministeren udpeger formanden blandt udvalgets medlemmer og fastsætter udvalgets forretningsorden.“

Af *landbrugsministeren*, tiltrådt af et flertal (udvalget med undtagelse af Anders Andersen, Søren Jensen (Hasseris), Karlskov Jensen, Aage Frandsen og Morten Lange):

2) *Stk. 1*, 3. pkt., udgår og erstattes af følgende:

„Der kan møde stedfortræder for hvert af udvalgets medlemmer. De af landbrugsministeren og handelsministeren udpegede medlemmer deltager ikke i udvalgets afstemninger. Landbrugsministeren udpeger en af landbrugsministeriets repræsentanter i udvalget til formand for udvalget og fastsætter udvalgets forretningsorden.“

Til § 3.

Af *landbrugsministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

3) Ordene „efter indstilling af det i § 2, stk. 1, nævnte udvalg“ udgår og erstattes af følgende: „efter forhandling med det i § 2 nævnte udvalg“.

Til § 4.

Af *landbrugsministeren*, tiltrådt af et *flertal* (udvalget med undtagelse af Anders Andersen, Søren Jensen (Hasseris) og Karlskov Jensen):

4) I *stk. 2*, 3. pkt., udgår ordene „efter indstilling fra udvalget“.

Af *landbrugsministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

5) I *stk. 2* tilføjes efter 3. pkt. som nyt pkt.: „Fondens regnskab revideres af 1. revisionsdepartement.“

Af *udvalget*, tiltrådt af *landbrugsministeren*:

6) Efter *stk. 2* indsættes som nyt stykke:

„*Stk. 3*. Landbrugsministeren meddeler ved hvert finansårs udløb folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg, hvilke afgifter der er opkrævet i henhold til § 4, og hvorledes midlerne er anvendt.“

Af *landbrugsministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 7.

7) I *stk. 3* tilføjes efter ordene „statsautoriseret revisor“: „eller registreret revisor“.

Til § 18.

8) I *stk. 2*, 1. pkt., ændres „35 kr.“ til: „44 kr.“.

9) I *stk. 2* indføres efter 1. pkt.: „Afgiften af partier, der før 1. januar 1973 er solgt til udførsel, kan tilbagebetales mod dokumentation for, at partiet er solgt til verdensmarkedsprisen, og at udførslen har fundet sted i januar måned 1973.“

Bemærkninger.

Til nr. 2.

Med ændringsforslaget fastlægges det, at en organisation eller institution, hvis faste repræsentant i udvalget er forhindret i at deltage i et møde, kan sende en stedfortræder. Det fastlægges endvidere, at de ministerielle repræsentanter i udvalget ikke skal deltage i udvalgets afstemninger, samt at formandshvervet henlægges til en af de af landbrugsministeren udpegede repræsentanter for landbrugsministeriet.

Til nr. 3.

Den foreslåede ændring åbner mulighed for, at f. eks. brancheorganisationer, der ikke måtte være repræsenteret direkte i det i § 2 nævnte udvalg, kan rejse spørgsmål om iværksættelse af foranstaltninger i medfør af § 3. Ændringen medfører endvidere, at

landbrugsministeren skal forhandle med udvalget i sådanne tilfælde.

Til nr. 4.

Efter den foreslåede ændring er det landbrugsministeren alene, der fastsætter de nærmere bestemmelser for fonden om administration og regnskabsaflægelse.

Til nr. 5.

Med den foreslåede tilføjelse vil det på samme måde, som det er tilfældet for så vidt angår den i lov om afsætning af danske landbrugsvarer m. m. nævnte dispositionsfond, være fastlagt i lovteksten, at fondens regnskab revideres af 1. revisionsdepartement.

Til nr. 7.

Tilføjelsen vil gøre det muligt for firmaer, der benytter en i henhold til lov nr. 220 af 27. maj 1970 registreret revisor, også at benytte denne revisor til at afgive den i § 7, stk. 3, omhandlede bekræftelse.

Til nr. 8.

Under drøftelser med Fællesmarkedskommissionen har denne udtrykt betænkelighed ved, at handlende og oliemøller opnår prisgevinster som følge af Danmarks indtræden i EF, idet markedsordningens regler om producenttilskud til raps- og rybsfrø fra medlemslandene tilsigter at sikre avlerne rimelige priser. Den foreslåede ændring vil gøre det muligt at inddrage sådanne prisgevinster. Afgiftssatsen på indtil 44 kr. pr. 100 kg udtrykker forskellen mellem den danske markedspris i efteråret 1972 med tillæg af en omkostningsfaktor og den for Danmark fastsatte interventionspris fra 1. februar 1973, der som anført i bemærkningerne til lovforslaget andrager ca. 142 øre pr. kg.

Til nr. 9.

Tilføjelsen foreslås for at undgå, at man kommer til at gribe ind over for allerede afsluttede kontrakter.

Risgaard Knudsen, formand.	Poul Dalsager.	Falk Hansen.	Søren B. Jørgensen.	Evald Kristensen.
Buchart Petersen.	Erik Worm, næstformand.	Aage Frandsen.	Morten Lange.	Henning Andersen.
Lowzow.	H. C. Toft.	Anders Andersen.	Søren Jensen (Hasseris).	Karlskov Jensen.
		Erik Hansen		Svend Haugaard.

Bilagsfortegnelse.

		Side
Bilag	1. Udvalgets spørgsmål til landbrugsministeren og ministerens svar	377
-	2. Notat om indsamling af oplysninger for landøkonomisk bogføring	391
-	3. Notat om påtænkte brancheudvalg	393
-	4. Notat om forholdet mellem rådgivning og indstillingsret	397
-	5. Notat vedrørende bestemmelsen i § 2, stk. 2	399
-	6. Notat om interventionsorgan for korn	401
-	7. Skrivelse af 22. november 1972 fra Dansk Frøhandlerforening	403
-	8. Landbrugsministerens bemærkninger til bilag 7	405
-	9. Skrivelse af 23. november 1972 fra De samvirkende danske Landboforeninger, Landbrugs- raadet og De samvirkende danske Husmandsforeninger	407
-	10. Landbrugsministerens bemærkninger til bilag 9	411
-	11. Skrivelse af 27. november 1972 fra Foreningen af danske Handelsmøller	415
-	12. Landbrugsministerens bemærkninger til bilag 11	417
-	13. Skrivelse af 24. november 1972 fra DDS-Krøyer A/S	419
-	14. Landbrugsministerens bemærkninger til bilag 13	423
-	15. Skrivelse af 29. november 1972 fra Bryggeriforeningen	425
-	16. Landbrugsministerens bemærkninger til bilag 15	429
-	17. Skrivelse af 29. november 1972 fra Kemovit A/S, Dumex Agro, Løvens kemiske Fabrik og Superfos Blaakilde A/S	431
-	18. Skrivelse af 30. november 1972 fra Industrirådet	437
-	19. Landbrugsministerens bemærkninger til bilag 17 og 18	439

Bilag 1.

Udvalgets spørgsmål til landbrugsministeren og ministerens svar.

Ad forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m. v.

Spørgsmål 1:

Ad § 2, stk. 1: Skal de nævnte organisationer selv afholde de udgifter, der vil være forbundet med deres deltagelse i det omhandlede udvalg? Hvilke regler skal gælde med hensyn til diæter og rejsegodtgørelser eller eventuelt honorarer?

Svar:

Det er hensigten kun at tillægge udvalgsmedlemmerne mødediæter og rejsegodtgørelse i overensstemmelse med bestemmelserne i cirkulære af 1. april 1971 om godtgørelse for fraværelse fra hjemsted til medlemmer af kommissioner, nævn m. m.

Spørgsmål 2:

Vil ministeren finde det rimeligt, at formanden for udvalget udpeges blandt landbrugsministeriets repræsentanter i udvalget?

Svar:

Der er ikke taget stilling til spørgsmålet om, hvem der skal udpeges til formand for udvalget. Jeg vil finde det rimeligt, at muligheden for, at formanden udpeges blandt landbrugsministeriets repræsentanter, er tilstede. Det kan oplyses, at hvervet som formand for det i § 1, stk. 2, i lov nr. 278 af 18. juni 1969 om afsætning af danske landbrugsvarer m. m. omhandlede udvalg har været overladt en embedsmand fra landbrugsministeriet siden nedsættelsen af dette udvalg i 1958. Denne ordning har fungeret tilfredsstillende.

Spørgsmål 3:

Ad § 2, stk. 2: I hvilken udstrækning forventer ministeren, at der bliver tale om henholdsvis rådgivning, indstillingsret eller

beslutningsret, og hvilke afgørelser eller dispositioner bliver der tale om i så henseende?

Svar:

Det må forventes, at der i overvejende grad bliver tale om rådgivning i henhold til § 2, stk. 1. Muligheden for, at udvalget kommer til at træffe besluttende afgørelser i henhold til § 2, stk. 2, vil formentlig være mere begrænset. Indstillende virksomhed kan udvalget udøve i henhold til lovforslagets §§ 3—4.

Spørgsmål 4:

Ad § 3: Hvilke krav agter ministeren at stille som betingelse for opnåelse af autorisation, og hvor store beløb kan der blive tale om at kræve som sikkerhedsstillelse for opnåelse af autorisation?

Svar:

Det kan ikke på nuværende tidspunkt præciseres nærmere, hvilke krav der vil blive stillet for opnåelse af autorisation. For visse områder stilles der for tiden krav om indfødsret. Dette krav kan ikke opretholdes efter Danmarks indtræden i EF. Det anses ikke for udelukket at stille krav om en særlig autorisationsafgift. Det er derimod tvivlsomt, om det for tiden gældende krav til eksportører af avlsdyr og eksportører af kartofler om sikkerhedsstillelse på 50.000 kr. kan opretholdes. Spørgsmålet om, hvilke krav der skal stilles for opnåelse af autorisation, vil bl. a. bero på, hvad det i lovforslagets § 2 nævnte udvalg indstiller, og vil være begrænset til sådanne forslag, som kan forventes godkendt i EF.

Spørgsmål 5:

Ad § 4: Er der produkter eller produktionsfaktorer, hvorom det på forhånd kan siges, at de ikke vil kunne blive afgiftsbelagt i henhold til denne paragraf?

Svar:

§ 4 omfatter landbrugsvarer af enhver art, og spørgsmålet kan besvares benægtende.

Spørgsmål 6:

Kan ministeren nærmere redegøre for, hvilke afgifter der er tænkt på med hensyn til § 4, stk. 1, og kan det oplyses, hvorledes man tænker sig at kunne administrere såvel opkrævningen af sådanne afgifter som deres eventuelle refusion?

Svar:

Efter den gældende lov om afsætning af danske landbrugsvarer m. m. opkræves der eksportafgifter af svinekød i visse tilfælde, af kød og levende slagtekvæg, af avlskvæg og af kaniner. Hvilke afgifter der skal opkræves i medfør af bestemmelsen i § 4, stk. 1, vil bero på udvalgets indstilling herom. Produktionsafgifter vil kunne opkræves på flere af de foran omhandlede områder på samme måde, som gælder for de bestående afgiftsordninger, det vil sige på slagtestedet. Eventuel refusion af sådanne afgifter på eksportvarer vil kunne foretages efter samme systemer, som gælder for hjemmemarkedsordningerne for svinekød, okse- og kalvekød, fjerkrækød og æg.

Spørgsmål 7:

Kan ministeren fastsætte bestemmelser om betaling af afgifter inden for ét bestemt vareområde og anvende de herved indkomne midler til markedspleje m. v. inden for andre vareområder?

Svar:

Der kræves indstilling fra det i § 2 nævnte udvalg, for at bestemmelser om betaling af afgifter kan fastsættes, samt indstilling fra udvalget om anvendelse af opkrævede afgifter. Forudsætningen for en bestemmelse om, at afgifter opkrævet på ét område anvendes til markedspleje m. v. indenfor andre vareområder, må forudsætte en indstilling herom fra udvalget. De hidtil i medfør af lov om afsætning af danske landbrugsvarer m. m. opkrævede afgifter er stort set anvendt hver på sit område.

Spørgsmål 8:

Hvilke begrænsninger vil der være med hensyn til sådanne afgifter? Hvor stor en

procentdel af varens pris vil de kunne andrage?

Svar:

Størrelsen af de afgifter, der fastsættes, vil afhænge af, hvad der indstilles af udvalget. Det er ikke muligt på forhånd at angive en procentdel af varens pris som den højeste afgift.

Spørgsmål 9:

Ad § 4, stk. 2: Vil ministeren kunne give tilslutning til, at der kommer til at gælde de samme regler vedrørende regnskabsaflæggelse og revision, som hidtil har været anvendt for landbrugets dispositionsfond, jfr. lov nr. 278 af 18. juni 1969, § 7, stk. 2?

Svar:

Det er hensigten at tilrettelægge fondens regnskabsaflæggelse og revision efter samråd med revisionsdepartementet. Jeg har intet at indvende imod, at der kommer til at gælde tilsvarende regler som hidtil for landbrugets dispositionsfond.

Spørgsmål 10:

Ad § 5: Hvem skal afholde de med opfyldelsen af denne indberetningspligt forbundne udgifter?

Svar:

De med indberetningspligtens opfyldelse forbundne udgifter kommer til at påhvile de indberetningspligtige. For de oplysninger, der vil blive indhentet til opfyldelse af den særlige oplysningspligt, der er omhandlet i lovforslagets § 1, stk. 1, 3), vil der blive ydet betaling over EF-kommissionens budget med et beløb på ca. 225 kr. pr. skema.

Spørgsmål 11:

Ad § 6: Hvilken myndighed skal varetage den i paragraffen omhandlede kontrol?

Svar:

Varetagelsen af de omhandlede kontrolopgaver kommer fortrinsvis til at påhvile de myndigheder, der i forvejen beskæftiger sig med kontrolforanstaltninger på de pågældende vareområder.

Spørgsmål 12:

Der udbedes vedrørende §§ 6—8 udførlige bemærkninger indeholdende en nærmere begrundelse for disse paragraffers indhold.

Svar:

Det anses for nødvendigt, at der fastsættes udtømmende bestemmelser for udøvelsen af den kontrol, der skal føres med overholdelsen af de regler om kvalitets- og handelsnormer, der er et led i markedsordningerne for landbrugsvarer. Det kan dreje sig om vareomsætning for overordentlig store beløb, og tilsidesættelse af gældende kvalitets- og handelsnormer vil kunne skabe grundlag for en uberettiget prisgevinst af betydeligt omfang. Gennemførelsen af kontrollen med varer, for hvilke der udbetales ydelser eller opkræves afgifter i henhold til markedsordningerne eller opkræves afgifter i henhold til lovforslagets § 4, kræver ligeledes udtømmende lovgrundlag. Også her drejer det sig om meget betydelige beløb, og for så vidt angår udbetaling af ydelser i henhold til markedsordningerne, er danske myndigheder ansvarlige for, at der ikke sker misbrug af den fælles landbrugsfonds midler. Bestemmelserne svarer stort set til den toldvæsenet i henhold til § 12 givne adgang til at udøve kontrol.

Spørgsmål 13:

Ad § 7, stk. 3: Er ministeren sindet at foretage følgende tilføjelse til denne bestemmelse: „eller en af skattemyndighederne godkendt revisor.“?

Svar:

Jeg har intet at indvende imod at foretage den af udvalget angivne tilføjelse til § 7, stk. 3.

Spørgsmål 14:

Hvor store beløb forventer ministeren, der vil indkomme i form af afgifter i henhold til hver af bestemmelserne i § 18, stk. 1, stk. 2 og stk. 3?

Svar:

Ved opkrævning af afgift i henhold til kornloven på beholdninger af majs pr. 1. august 1972 udgjorde beholdningerne ca. 23.000 tons. Skønnes beholdningerne at være af samme størrelse pr. 31. januar 1973, vil majsafgiften indbringe højst ca. 3,4 mill. kr.

Den samlede høst af rapsfrø udgjorde i 1972 ca. 50.000 tons. Der er udstedt udførselstilladelser for 27.000 tons til udførsel inden 1. februar 1973. Bortset fra det til

udførsel solgte kvantum skulle beholdningen pr. 31. december 1972 højst udgøre ca. 23.000 tons, dog med fradrag af evt. yderligere eksportkvantum og eventuelt indenlandsk forbrug. Størrelsen af det kvantum, der vil henligge på landbrugsejendomme pr. 31. december 1972, kendes ikke. Regnes der med en lagerbeholdning hos handlende og fabrikker på ca. 13.000 tons, vil afgiften andrage ca. 4,5 mill. kr.

Af hensyn til de eksportører, der har solgt rapsfrø til eksport til levering i januar 1973, vil det formentlig være rigtigst, at der i afgiftsbestemmelsen skabes hjemmel for, at afgiften, der betales af sådanne partier pr. 31. december 1972, tilbagebetales mod fornøden dokumentation for, at partiet er solgt til verdensmarkedspris, og at udførsel har fundet sted i januar måned 1973. Et hertil sigtende ændringsforslag vedlægges.

Inden for de sidste ca. 3 måneder har køb af udenlandsk skummetmælkspulver til indførsel andraget ca. 18.000 tons mod ca. 6.000 tons i den tilsvarende periode af 1971. Under forudsætning af stort set uforandret forbrug skulle der herefter være en beholdning på mindst ca. 12.000 tons pr. 31. januar 1973. Med den for tiden gældende prisdifférence på 180 kr. pr. 100 kg vil afgiften andrage ca. 21 mill. kr.

Spørgsmål 15:

Kan ministeren oplyse, hvorfor der i § 16, stk. 7, udtrykkeligt foreskrives straf med hæfte eller fængsel, når det i paragraffens stk. 1 og 2 anses for tilstrækkeligt at henvise til straffelovens §§ 161—163?

Svar:

Efter drøftelse med justitsministeriet kan følgende oplyses.

Affattelsen af de pågældende bestemmelser svarer i princippet til affattelsen af straffebestemmelserne i de gældende afsætningslove.

§ 16, stk. 7, omfatter de tilfælde, hvor lovovertrædelser som nævnt bl. a. i stk. 1 er begået med forsæt til at unddrage sig afgifter eller til uberettiget at opnå tilskud eller lign., d. v. s. lovovertrædelser, hvor der foreligger et berigelsesforsæt. Disse lovovertrædelser kan være af så alvorlig karakter, at en strafferamme op til 4 års fængsel er anset for nødvendig.

Bestemmelserne i § 16, stk. 1 og 2, gør selve afgivelsen af urigtige eller vildledende oplysninger — altså uden hensyn til hensigten hermed — strafbar. På samme måde angår bestemmelserne i straffelovens §§ 161—63 alene selve afgivelsen af visse erklæringer. Henvisningen til disse bestemmelser i straffeloven skyldes, at et forhold, der er omfattet af § 16, stk. 1—2, tillige kan være omfattet af bestemmelserne i straffeloven (f. eks. afgivelse af urigtig pligtmæssig erklæring til en offentlig myndighed), og at bestemmelserne i straffeloven giver mulighed for at idømme straf af hæfte eller fængsel, medens overtrædelser af § 16, stk. 1 og 2, alene kan straffes med bøde.

Spørgsmål 16:

Giver den nu trufne EF-aftale på rapsområdet ministeren anledning til yderligere bemærkninger til bestemmelsen i § 18, stk. 2?

Svar:

Interventionsprisen for rapsfrø i Danmark pr. 1. februar 1973 er fastsat endeligt til 18,96 regningsenheder pr. 100 kg (København/Århus), svarende til 142,20 kr. Dette svarer til de forudsætninger, hvorunder afgiftsforslaget er udarbejdet.

Spørgsmål 17:

ad § 18, stk. 4: Efter hvilke retningslinier vil disse beløb kunne anvendes?

Svar:

Der er ikke fastlagt nærmere retningslinier for anvendelsen af disse beløb. Beløbene vil antagelig blive anvendt inden for samme områder, hvorpå der hidtil er iværksat eksportfremmende foranstaltninger.

Spørgsmål 18:

Kan det tænkes, at der pr. 1. januar eller ved udgangen af januar 1973 henligger beholdninger af andre produkter end de i § 18, stk. 1—3, nævnte, der bør belægges med afgifter?

Svar:

Da det er prisrelationerne pr. 1. januar eller ved udgangen af januar 1973, der er afgørende for, om der er grundlag for opkrævning af afgifter for andre varebehold-

ninger, er det på nuværende tidspunkt næppe muligt med sikkerhed at pege på andre varegrupper end de pågældende, dog skal nævnes, at der til beholdningerne pr. 31. januar 1973 af rug- og hvedemel til menneskeføde — bortset fra hvad der er formalet efter den 27. januar 1973 — vil være ydet et formalingstilskud i henhold til kornloven på 10 kr. pr. 100 kg brødkorn svarende for rugmelets vedkommende til 10 kr. pr. 100 kg og for hvedemelets vedkommende til 14 kr. pr. 100 kg. Møllernes normale mellagre udgør for rug ca. 2.000 tons og for hvede ca. 11.000 tons. Hertil kommer lagre hos melgrossister og bagere, hvis størrelse ikke kendes. Regnes der med tilsvarende lagre hos grossister og bagere som hos møllerne, vil lagerbeholdningen udgøre ca. 4.000 tons rugmel og ca. 22.000 tons hvedemel. Med en afgift på 10 kr. pr. 100 kg rugmel og 14 kr. pr. 100 kg hvedemel vil afgiftsprovenuet blive henholdsvis ca. 400.000 kr. og ca. 3 mill. kr.

Spørgsmål 19:

Ad § 19: Hvor store midler forventes der at henligge i de i § 3 i lov nr. 278 af 18. juni 1969 omhandlede fonde ved lovens ophør pr. 1. februar 1973?

Svar:

Der kan skønsmæssigt forventes at være følgende beholdninger i nedennævnte fonde pr. 1. februar 1973, idet det dog må påregnes, at der vil være truffet dispositioner over beløbene inden udgangen af januar 1973:

Kvægafgiftsfonden ...	ca. 9.000.000 kr.
Avlskvægafgiftsfonden	ca. 50.000 kr.
Hestefgiftsfonden ...	ca. 100.000 kr.
Kaninfonden	ca. 7.000 kr.
Svineafgiftsfonden	0 kr.
Fonden for afgift på tyresæd	ca. 75.000 kr.

Spørgsmål 20:

Under henvisning til ministerens skrivelse af 28. november d. å. vedrørende landbrugsorganisationernes henvendelse spørges: „Hvorledes er de hollandske produktråd og de franske „direktorater“ sammensat, og hvorledes er deres opgaver og kompetence?“

Svar:

De hollandske „produktråd“ er offentligtretlige organer, der er oprettet som led i det decentraliseringsprincip, der anvendes i vid udstrækning i den hollandske administration. Der er oprettet produktråd for de enkelte grupper af landbrugsprodukter, f. eks. mejeriprodukter, kød, æg og fjerkræ, frugt og grønsager, korn osv. For hvert produktråd er nedsat en bestyrelse, der typisk består af 18 medlemmer, fordelt med 9 fra henholdsvis arbejder- og arbejdsgiverside. Medlemmerne repræsenterer landbrug, forædlingsindustri, engros- og detailhandel. Formanden er kongelig udnævnt, i praksis tidligere embedsmænd i chefstillinger i det hollandske landbrugsministerium.

Produktrådene administrerede de tidligere eksisterende hollandske markedsordninger for landbrugsprodukter, herunder markedsregulerende foranstaltninger. De drev ikke selv handel. Deres virksomhed finansieredes ved produktionsafgifter.

Efter gennemførelsen af EFs markedsordninger er de tidligere nationale ordninger ophørt, men produktrådene indsamler og publicerer fortsat markedsinformationer og har andre nationale opgaver, der er forenelige med markedsordningerne. Desuden har produktrådene af det hollandske landbrugsministerium fået overdraget administrationen af EFs licensordninger samt udbetalinger fra landbrugsfondens garantisektion m. v. Denne del af deres arbejde finansieres over statsbudgettet og sker under direkte tilsyn af og under ansvar over for landbrugsministeriet. Fortrolige erhvervsmæssige oplysninger, som produktrådenes funktionærer modtager i forbindelse med administrationen af EF-markedsordningerne, må ikke videregives til erhvervsrepræsentanterne i bestyrelsen.

I hvert af produktrådene er enkelte funktionærer udpeget til at deltage som sagkyndige i de hollandske delegationer til møder i forvaltningskomiteerne i Bruxelles. Disse funktionærer er blevet ansat i landbrugsministeriet.

De franske „direktorater“ har en vis lighed med de hollandske produktråd, idet der for hvert af dem er nedsat en bestyrelse, der omfatter erhvervsrepræsentanter, og idet deres virksomhed til dels finansieres ved produktionsafgifter. De er imidlertid institutio-

ner direkte under ministerierne. Som eksempel kan nævnes FORMA.

FORMA (Fonds d'orientation et de régularisation des marchés agricoles) har en bestyrelse på 24 medlemmer, hvoraf 12 er erhvervsrepræsentanter, 6 udpeges af finansministeren og 6 af landbrugsministeren. Formanden udpeges af de to ministre i fællesskab. I bestyrelsesmøder deltager ex officio fondens direktør, der er embedsmand, udnævnt af de to ministre. Funktionærer i fonden, der er embedsmænd, deltager i de franske delegationer til forvaltningskomitémøder i Bruxelles.

Spørgsmål 21:

Der ønskes en mere fyldestgørende besvarelse af udvalgets spørgsmål nr. 3.

Svar:

Det er tvivlsomt, i hvilket omfang der kan blive tale om beslutningsret for udvalget. Med hensyn til rådgivning og indstillingsret ligger det klart, at udvalget kan rette henvendelse til ministeren, som må tage stilling til, i hvilket omfang han vil følge rådet eller indstillingen. En egentlig beslutningsret vil kun undtagelsesvis forekomme, som f. eks. med hensyn til, om der skal foretages interventionsopkøb i en given situation, eller om dette skal søges undgået. Selv om sådan beslutning er truffet, har ministeren adgang til at ændre denne.

Spørgsmål 22:

Kan ministeren bekræfte, at alle afgørelser i henhold til denne „lov“ træffes på ministerens ansvar?

Svar:

Det kan bekræftes, at alle afgørelser i henhold til loven træffes under ministerens ansvar.

Spørgsmål 23:

Vil der med hjemmel i en lov som den foreslåede kunne pålægges arealafgifter?

Svar:

Nej.

Spørgsmål 24:

Kan ministeren nærmere redegøre for de refusionssystemer, der omtales i ministerens svar på spørgsmål 6?

Svar:

Ved opkrævning af afgift ved slagtning af svin i henhold til den gældende hjemmemarkedsordning opkræves afgiften af alle slagtesvin med for tiden 1 kr. 66 øre pr. kg, der indbetales til svineafgiftsfonden. Ved udførslen af svinekød betales af fondens midler et udligningstillæg, der udligner den af varen erlagte hjemmemarkedsafgift. Udligningstillægget udgør 1 kr. 82 øre pr. kg kød eller anvendt råvare af skinker, forender, mellemstykker, mørbrad, halssnitter, bugstrimler og mellemgulv af svin. For fersk, frosset, saltet eller røget kød af svin slagtet før den 27. november 1972 ydes dog det udligningstillæg, der var gældende på slagtedtidspunktet.

For fjerkrækød administreres afgiftsordningen således, at de autoriserede fjerkræslagterier ikke betaler slagteafgift af den del af produktionen, der eksporteres i løbet af afgiftsperioden eller oplægges på frysehuse med henblik på eksport.

For æg opkræves kun afgift af salg på hjemmemarkedet. Virksomheder, der fremstiller ægprodukter, køber æg uden afgift og betaler afgift af den del af produktionen, der sælges på hjemmemarkedet. Æg og ægprodukter, der indgår i en produktion af andre varer her i landet, er belagt med afgift. Hvis den pågældende vare eksporteres, refunderes ægafgiften på basis af særlig opgørelse efter varens indhold af æg eller ægprodukter.

Spørgsmål 25:

Agter ministeren at administrere de i henhold til § 4 indkomne beløb i henhold til hidtidig praksis, således at opkrævede beløb også fremover bruges hver på sit område, bortset fra generelle udgifter?

Svar:

Jeg må her henvise til mit svar på spørgsmål 7. Jeg vil i vidt omfang tage hensyn til den indstilling, der kommer fra udvalget med hensyn til anvendelse af opkrævede afgifter, og foreligger der enig indstilling fra udvalget om at anvende opkrævede afgifter på et andet område, bør dette vel ikke være udelukket, men det må på baggrund af hidtidig praksis forventes kun undtagelsesvis at komme på tale.

Spørgsmål 26:

Hvilke minimumskvanta forventer ministeren at fastsætte for levering af korn til interventionslagre, og på hvilket lovgrundlag kan sådanne minimumskvanta fastsættes?

Svar:

Efter forhandling med landbrugets og handelens organisationer er det for indeværende høstår besluttet at sætte mindstegrænsen til 1.000 tons af ensartet, god kvalitet. For følgende høstår vil spørgsmålet blive optaget til forhandling, men grænsen ventes fastsat væsentligt lavere.

Artikel 1 i Kommissionsforordning nr. 1492/71 giver hjemmel til at fastsætte mindstemængden højere end 80 tons, der er den absolutte undergrænse. Tyskland har mindstegrænse på 100 tons, Holland på 250 tons for hvede og 100 tons for andre kornsorter, Frankrig 500 tons for hvede og byg og Storbritannien 200 tons for hvede og 100 tons for byg.

Spørgsmål 27:

Kan landmænd i Nordslesvig levere til interventionslagre i Sydslesvig?

Svar:

Interventionsorganerne er forpligtet til at opkøbe det dem tilbudte korn, der er høstet inden for Fællesskabet, og som opfylder de fastsatte mængde- og kvalitetskrav.

Kornet skal tilbydes interventionsorganet for en af de tre nærmeste handelspladser. Levering fra Nordslesvig til interventionslagre i Sydslesvig er således mulig.

Spørgsmål 28:

Hvilke minimumskvanta gælder for levering af korn til interventionslagre i Sydslesvig?

Svar:

Krav til mindstekvanta er fastsat for hele Vesttyskland, jfr. bemærkning til spørgsmål 26.

Spørgsmål 29:

Kan der efter en lov som den foreslåede lægges afgift på det korn, som en dansk landmand leverer på et interventionslager i Sydslesvig?

Svar:
Nej.

Spørgsmål 30:

I § 4, stk. 2, anvendes udtrykket „erhvervsøkonomiske foranstaltninger“. Kan ministeren oplyse, om dette omfatter andet og mere end markedspleje, og i bekræftende fald: hvilket?

Svar:

Som eksempler på erhvervsøkonomiske foranstaltninger, der ikke direkte kan henregnes under markedspleje, kan nævnes forskningsaktiviteter med henblik på forbedring af fremstillingsteknikken, produktudvikling og forsøgsvirksomhed med henblik på forbedring af f. eks. kødkvaliteten.

Spørgsmål 31:

Kan ministeren uddybe de i svaret på spørgsmål 26 givne oplysninger om lovgrundlaget for fastsættelse af minimumskvanta for levering af korn til interventionslagre? Med hvilken begrundelse er der fastsat en mindstegrænse på 1000 tons?

Svar:

Fastsættelsen af minimumskvantum for levering af korn til interventionslagre tænkes under forudsætning af forslaget vedtagelse at ske med hjemmel i § 1 i forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m.v.

Begrundelsen for fastsættelsen af mindstegrænsen til 1.000 tons har været, at Danmark indtræder i EF midt i et høstår. På

baggrund af erfaringerne fra administrationen af dispositionsfonden har landbrugets organisationer ønsket en mindstegrænse på 10.000 tons, men udfra drøftelserne med kommissionen herom har landbrugsministeriet ikke ment at kunne anbefale så høj en grænse, der af kommissionen ville blive betragtet som en omgåelse af interventionsbestemmelserne. Hertil kommer, at en så høj grænse ville øge risikoen for, at dansk korn kunne blive ført til intervention i Nordtyskland, hvilket ville give den tyske regering ret til at genåbne forhandlingerne om regionaliseringen af kornpriserne. 1.000 tons skønnes at være det højeste, man kan gå. Spørgsmålet har været drøftet med landbrugets og handelens organisationer, der alle har tiltrådt denne grænse.

Spørgsmål 32:

Ifølge artikel 7 i rådsforordning nr. 120 af 13. juni 1967 om den fælles markedsordning for korn (jfr. tillæg 2 til forslag til lov om Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber, side 198) er de nationale interventionsorganer forpligtet til at opkøbe det dem tilbudte korn. Kan ministeren oplyse, hvorledes det danske interventionsorgan er oprettet, og hvorledes det er sammensat?

Svar:

Interventionsopgaverne tænkes i Danmark henlagt til landbrugsministeriets direktorat for markedsordningerne. Interventionsforanstaltningerne påtænkes gennemført i nært samarbejde med de pågældende brancheorganisationer, med hvem der allerede er indledt forhandlinger herom.

Bilag 2.

LANDBRUGSMINISTERIET

Den 5. december 1972.

Notat

I samråd den 1. december 1972 har udvalget udbedt sig en skriftlig redegørelse for, hvorledes indsamlingen af oplysninger til EF i Danmark under informationsnettet for landøkonomisk bogføring tænkes at foregå. Udvalget har særligt ønsket oplyst, med hvilken hjemmel man vil kunne pålægge landmænd at føre udvidede driftsregnskaber, og hvorledes man vil kunne sikre, at det udvalgte udsnit er repræsenteret.

I denne anledning kan oplyses, at informationsnettet for landøkonomisk bogføring er etableret ved rådsforordning nr. 79/65 af 15. juni 1965 med henblik på belysning af indkomstforhold og driftsøkonomiske forhold i landbruget i EF. De indsamlede data skal være et hjælpemiddel for Rådet ved udformningen af den fælles landbrugspolitik. — En dansk oversættelse af rådsforordning nr. 79/65 vedlægges til orientering for udvalget.

Data indsamles ved udfyldning af spørgeskemaer om de driftsøkonomiske forhold i et repræsentativt udvalg af landbrugsbedrifter. Der benyttes et særligt spørgeskema.

For at sikre, at informationsnettet fungerer hensigtsmæssigt, skal der efter EF's bestemmelser nedsættes et regionalt udvalg for Danmark, der bl. a. skal sørge for at udvælge de regnskabsførende bedrifter, for hvilke EF-spørgeskemaet skal udfyldes, således at stikprøven bliver repræsentativ. Det regionale udvalg arbejder på basis af EF's bestemmelser, hvori der findes regler om inddeling af bedrifterne i bedriftstyper. Udfyldningen af spørgeskemaerne sker ved lokale regnskabskontorer, der for udfyldningen modtager betaling over EF-Kommissionens budget med et beløb på 25 RE (knap 190 kr.) pr. skema.

Indsamlingen af regnskabsoplysningerne sker efter EF's bestemmelser på frivilligt

grundlag, og det pålægges udtrykkeligt de regionale udvalg at sikre, at landmændene er villige til at medvirke ved indsamlingen af oplysninger. EF's bestemmelser foreskriver endvidere, at de landmænd, der vil medvirke, skal have mulighed for frit at vælge mellem flere regnskabskontorer, der er villige til at udfylde EF-spørgeskemaerne. Det er således ikke tanken at pålægge landmænd at føre udvidede driftsregnskaber.

Informationsnettet er opbygget på grundlag af bl. a. danske erfaringer og vil derfor uden større vanskeligheder kunne etableres i Danmark, idet der dog må foretages visse institutionelle tilpasninger i det hidtidige danske system. Det regionale udvalg for Danmark tænkes at skulle bestå af udvalget for det landøkonomiske driftsbureau med en af landbrugsministeren udpeget formand, dog suppleret med enkelte medlemmer. I udvalget vil herefter sidde repræsentanter for de samvirkende danske landboforeninger, de samvirkende danske husmandsforeninger, de samvirkende danske andelselskaber, det kongelige danske landhusholdningsselskab, Danmarks statistik og den kongelige veterinær- og landbohøjskole samt — som nye medlemmer — repræsentanter for landbrugsministeriet, gartnerierhvervet og regnskabskonsulenterne. Det vil således blive dette udvalgs opgave at sikre, at det udvalgte udsnit af landbrug er repræsentativt. For Danmarks vedkommende tænkes udvalgt 1450 bedrifter repræsenterende 10 bedriftstyper, hver opdelt i flere størrelsesgrupper. Udfyldningen af EF-spørgeskemaerne kan ske såvel ved regnskabskonsulenter som ved private revisorer, der er villige til at påtage sig udfyldningen. De udfyldte skemaer skal samles og verificeres af det landøkonomiske driftsbureau, der videresender de indhentede oplysninger til Kommissionen.

Bilag 3.

LANDBRUGSMINISTERIET

Den 5. december 1972.

Notat

I samråd den 1. december 1972 har udvalget udbedt sig en redegørelse for, hvilke brancheudvalg der tænkes nedsat til at bistå landbrugsministeriet ved administrationen af de enkelte markedsordninger, jfr. bemærkningerne til § 2, stk. 2, i forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m.v., samt om udvalgenes sammensætning. Udvalget har endvidere udbedt sig en redegørelse for, hvorfor der ikke i forslaget til lov om administration af Det europæiske økonomiske fællesskabs forordninger om markedsordninger for frugt og gartneriprodukter m.v. er forudset etableret brancheudvalg på frugt- og gartneriområdet.

I denne anledning kan oplyses, at der ikke er taget endelig stilling til, hvilke brancheudvalg det vil være hensigtsmæssigt at nedsætte, men at der med de eksisterende markedsordninger i EF formentlig vil være behov for nedsættelse af brancheudvalg for områderne

- korn (markedsordningen for korn)
- sukker (markedsordningen for sukker)
- frø (markedsordningerne for frø, olier og fedtstoffer, hør og hamp)
- mejeriprodukter (markedsordningen for mejeriprodukter)
- oksekød (markedsordningen for oksekød)
- svinekød (markedsordningen for svinekød)
- æg og fjerkrækød (markedsordningen for æg og fjerkrækød)

Brancheudvalgene må forudsættes indkaldt forud for møder i de tilsvarende forvaltningskomiteer i Bruxelles med henblik på at rådgive de danske repræsentanter i forvaltningskomitémøderne. Der vil således blive tale om meget hyppige møder. Som nævnt i bemærkningerne til fællesskrivelse af 23. november 1972 fra De samvirkende danske landboforeninger, Landbrugsrådet,

og De samvirkende danske husmandsforeninger bør udvalgene være små for at kunne fungere effektivt, men det vil ikke være hensigtsmæssigt at lægge for stive rammer for, hvem de skal omfatte.

I almindelighed kan det siges, at udvalgene bør omfatte repræsentanter for landbrugsministeriet, de institutioner under landbrugsministeriet, der har særlig sagkundskab på det pågældende område samt brancheorganisationer, der har interesser på området. Hvis der eksisterer en organisation, der repræsenterer hele branchen, vil repræsentationen kunne begrænses til denne, men hvis dette ikke er tilfældet, må alle betydende organisationer indbydes til at lade sig repræsentere. Det vil formentlig også være hensigtsmæssigt, at en repræsentant for de generelle landbrugsorganisationer kan deltage i udvalgenes arbejde af hensyn til den forbindelse, der kan være mellem spørgsmål, der behandles under forskellige markedsordninger.

Af institutioner under landbrugsministeriet, der bør være repræsenteret i brancheudvalgene, kan nævnes Direktoratet for markedsordningerne, der formentlig bør være repræsenteret i alle udvalgene, der også skal rådgive om den danske administration af ordningerne. Endvidere Statskontrollen med mejeriprodukter og æg m.m. (brancheudvalgene for mejeriprodukter og for æg og fjerkrækød), samt Certifikatudvalget for korn og frø (brancheudvalget for frø).

Med hensyn til brancheorganisationernes repræsentation må der føres forhandlinger med alle interesserede organisationer. På de nuværende organisatoriske grundlag må man formentlig regne med følgende repræsentation på de enkelte områder:

Korn: Samme repræsentation som i korn-eksportudvalget, der må påregnes om-dannet til brancheudvalg med henblik på

EF-administrationen, d.v.s. Foreningen af danske korneksportører, Danske korn- og foderstofimportørers fællesorganisation, Foreningen af danske handelsmøller, Centralforeningen af „tolvmandsforeninger“ og større landbrugere i Danmark, De samvirkende danske landboforeninger og De samvirkende danske husmandsforeninger.

Sukker: De danske sukkerfabrikker, Andels-sukkerfabrikken i Nykøbing, Foreningen af sukkerroedyrkere samt De samvirkende danske sukkerroedyrkerforeninger.

Frø: Dansk frøhandlerforening, De samvirkende danske frøavlerforeninger.

Mejeriprodukter: De danske mejeriers fællesorganisation (med tilknyttede specialiserede organisationer som Mejeribrugets smørekseportudvalg, Mejeribrugets osteekseportudvalg og FAMEX).

Oksekød: OXEXPORT, Danske eksportør- og kødgrossistforening.

Svinekød: Eksport-svineslagteriernes salgsforening, Dansk eksportør- og kødgrossistforening, Kødindustriens fabrikantforening.

Æg og fjerkrækød: Ægekseport-udvalget, Fjerkrækseport-udvalget.

Efter de for landbrugsministeriet foreliggende oplysninger består der for tiden

følgende brancheudvalg eller branchesamenslutninger, hvori andelshandel og privathandel deltager: Kødbranchens fællesråd, der er etableret for kort tid siden, Fjerkrækseport-udvalget, Ægekseport-udvalget, Kartoffelekseportudvalget, Eksport-svineslagteriernes salgsforening, Mejeribrugets smørekseportudvalg og Mejeribrugets osteekseportudvalg.

Med hensyn til frugt- og gartneriområdet er dette mindre omfattende og samtidig mere homogent. Det rådgivende udvalg som sådant vil derfor i de fleste tilfælde være et egnet forum for drøftelse af alle spørgsmål inden for området. Udover repræsentationen for producenterne af friske produkter forventes i § 2-udvalget såvel industriens generelle interesser som specielt frugt- og grønsagsindustriens interesser at blive repræsenteret gennem Industrirådet, ligesom både eksportører og importører skulle kunne få plads i udvalget.

Imidlertid vil man ikke udelukke, at det kan vise sig hensigtsmæssigt at nedsætte underudvalg for enkelte vareområder eller f. eks. for de i lovforslag nr. 90 §§ 16-19 foresatte støtteordninger. Men dette kan formentlig bedst afgøres i lyset af det rådgivende udvalgs erfaringer.

Bilag 4.

LANDBRUGSMINISTERIET

Den 5. december 1972.

Notat.

Folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg har under samråd med ministeren den 1. december 1972 om forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m. v. ønsket en nærmere belysning af forholdet mellem udtrykket „at rådgive“, som er anvendt i § 2, stk. 1, og udtrykket „at indstille“.

Når der i lovforslagene § 2 bruges ordet „rådgive“, må det ses på baggrund af den nye situation, der opstår ved Danmarks indtræden i EF med hensyn til udformning og iværksættelse af ordninger vedrørende den fælles landbrugspolitik, der er afgørende for dansk landbrugs forhold. Afgørelse om udformningen træffes af Kommissionen eller Ministerrådet efter forudgående forhandlinger — herunder i dertil bestående udvalg og komitéer. Den medvirken, som § 2-udvalget skal yde med hensyn til dansk stillingtagen, må have karakter af rådgivning, dels fordi den ikke kan binde landbrugsministeren el-

ler regeringen til at opnå et bestemt forhandlingsresultat, dels fordi udvalgets undladelse af at benytte en indstillingsret ikke må kunne afskære dansk deltagelse i behandlingen af den pågældende sag.

I lovforslagets §§ 3-4 er anvendt udtrykket „efter indstilling af det i § 2 nævnte udvalg“. Heri ligger, at der skal komme en indstilling fra udvalget, for at landbrugsministeren kan benytte hjemlen i paragrafferne til henholdsvis at fastsætte bestemmelser om særlige vilkår for udførsel og at fastsætte bestemmelser om betaling af afgifter af landbrugsvarer. Fremkommer sådan indstilling ikke, skal ministeren ikke foretage sig videre, og da det er en rent national foranstaltning, der ikke har nogen forbindelse til EF, er der ikke noget problem i relation til EF. Kommer der ikke indstilling i henhold til §§ 3-4, må det tages som udtryk for, at erhvervet ikke finder grundlag for, at bestemmelsen benyttes.

Bilag 5.**LANDBRUGSMINISTERIET**

Den 6. december 1972.

Notat.

Folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg har under samråd med landbrugsministeren den 5. december 1972 om forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m.v. ønsket bestemmelsen i § 2, stk. 2, overvejet og bedt om eventuelle nye oplysninger til brug for udvalget.

Selv om der på nuværende tidspunkt, hvor detaljer i administrationen af EF-bestemmelser endnu ikke har kunnet fastlægges, hersker usikkerhed med hensyn til omfanget af bestemmelsens anvendelsesområde, vil landbrugsministeriet helst undgå at ændre bestemmelsen. Den udførlige afgrænsning af forudsætningerne for, at landbrugsministeren i medfør af bestemmelsen overlader visse afgørelser eller dispositioner til det i § 2 nævnte udvalg eller til bestemte brancheorganisationer, må sætte ret snævre grænser for bestemmelsens anvendelse. På den anden side kan der ikke ses bort fra, at der i praksis kommer til at foreligge situationer, hvor det som følge af krav til branchekundskab

vil være rigtigst, at f. eks. en brancheorganisation træffer en afgørelse i forbindelse med intervention. Et af de områder, der bedst kan nævnes som eksempel — selv om der endnu ikke er fastlagt retningslinier — er interventionsopkøb af korn, hvor der haves erfaringer fra krigstidens og efterkrigstidens kornordninger. Det kan tænkes, at en af kornhandelens brancheorganisationer kan komme til at træffe afgørelse om, hvorvidt et til intervention tilbudt parti korn opfylder betingelserne for at kunne overtages, eller at brancheorganisationen, når kornet overtages, kommer til at fastsætte prisen på det pågældende korn ud fra de stillede betingelser med hensyn til kvalitet m.v. Sådanne afgørelser, der skal tages på det pågældende sted i landet, kan ikke træffes af direktoratets medarbejdere, der ikke kan forventes at besidde alle forudsætninger for praktisk kornhandel, og det ville næppe heller være praktisk, at direktoratet ved egne medarbejdere skulle træffe sådanne afgørelser rundt om i landet.

Bilag 6.

LANDBRUGSMINISTERIET

Den 6. december 1972:

Notat.

Folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg har under samråd med landbrugsministeren den 5. december 1972 om forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m.v. i forbindelse med besvarelse af udvalgets spørgsmål 31 og 32 om interventionsopkøb af korn udbedt sig yderligere oplysninger om det danske interventionsorgan for korn.

I denne anledning skal oplyses, at det foreløbig er tanken, at landbrugsministeriets direktorat for markedsordninger skal fungere som interventionsorgan for korn. Direktoratet skal tilrettelægge og gennemføre alle interventionsopkøb samt afvikle interventionslagre og skal være ansvarlig for hver enkelt disposition, der foretages, og for de FEOGA-midler, der anvendes — alt på landbrugsministerens ansvar.

Den praktiske afvikling af interventions-

opgaverne vil direktoratet planlægge og gennemføre i nært samarbejde med kornhandelens brancheorganisationer, hvis opgave det bliver at stille sagkundskab til rådighed med hensyn til at finde frem til egnede kornlagre og med hensyn til indgåelse og afslutning af kontrakter om indkøb, oplagring og salg af korn, der skal passere interventionslagre.

Der er endnu ikke taget endelig stilling til, hvilke brancheorganisationer der skal inddrages i samarbejdet. Af brancheorganisationer inden for kornhandelen, der har bistået landbrugsministeriet med administrationen af de hidtidige danske kornordninger, kan nævnes Andelsfoderstofforretningerne, Danske Korn- og Foderstofimportørers Fællesorganisation, De samvirkende købmandsforeninger i Danmark samt Foreningen af danske Handelsmøller.

Bilag 7.

DANSK FRØHANDLERFORENING

Den 22. november 1972.

Vedrørende nævnte lovforslags § 18, stk. 2 og 5.

Det fremgår af bemærkningerne til ovennævnte lovforslag, at handelsorganisationerne er indforstået med ordningen; dette er ikke korrekt.

Dansk Frøhandlerforening er enig med landbrugsorganisationerne i, at der pålægges alle rapslagre en afgift, der derefter fordeles til samtlige rapfrøproducenter, men vi kan ikke se det rimelige i at undtage lagre hos producenter.

Vi vedlægger et eksemplar af et ekstranummer af „Tolvmandsbladet“, hvoraf det fremgår, at man ikke forventer afgift på lagre hos producenterne til trods for, at man i samme skrivelse nævner, at man har indstillet, at alle lagre pålægges afgift.

Dansk Frøhandlerforening vil meget gerne søge foretræde for det folketingsudvalg, der behandler ovennævnte lovudkast.

Med venlig hilsen

Dansk Frøhandlerforening

Olivarius Jungersen,
sekretær.

Til Udvalget til behandling af forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m. v.

Bilag 8.

LANDBRUGSMINISTERIET

København, den 28. november 1972.

**Landbrugsministerens kommentarer til skrivelse af 22. november 1972
fra Dansk Frøhandlerforening (bilag 7).**

I anledning af den fra udvalget modtagne henvendelse af 22. november 1972 fra Dansk Frøhandlerforening angående forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m. v. kan jeg meddele, at det må bero på en misforståelse, når foreningen anfører, at det fremgår af bemærkningerne til det ovennævnte lovforslag, at handelsorganisationerne er indforstået med bestemmelsen i § 18, stk. 2 og 5 i lovforslaget. Bemærkningerne indeholder ingen oplysning om det nævnte forhold.

For så vidt angår Dansk Frøhandlerforenings ønske om, at afgiftsordningerne også skulle omfatte lagre hos producenter, bemærkes, at landbrugsministeriet under forhandling med parterne om afgiftsordningen har indtaget det standpunkt ikke at ville foreslå opkrævning af afgifter hos producenterne, fordi det ikke vil være teknisk muligt at gennemføre en sådan afgiftsopkrævning med den sikkerhed og den kontrolmulighed, som må være til stede ved gennemførelse af en offentlig afgiftsopkrævning.

Ib Frederiksen.

Folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg.

/ J. Jensen,

Bilag 9.

DE SAMVIRKENDE DANSKE
 LANDBOFORENINGER
 LANDBRUGSRAADET
 DE SAMVIRKENDE DANSKE
 HUSMANDSFORENINGER

Den 23. november 1972.

Undertegnede organisationer skal med henvisning til det fremsatte lovforslag om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m. v. udtale følgende:

Det er organisationernes opfattelse, at EF-medlemskabet vil stille store krav til administrationen, krav der kan blive vanskelige at opfylde i de mindre EF-lande, hvor man ikke råder over de store stabe, som landbrugsministerierne i Tyskland, Frankrig og England har til deres disposition. Behovet for det snævrere samarbejde mellem erhverv og myndighed er derfor særlig udtalt i lande som Holland og Danmark.

Til de enkelte paragraffer i det foreliggende lovforslag har organisationerne følgende bemærkninger:

Organisationerne skal henstille, at det udvalg, der ifølge § 2 skal nedsættes, som egentlige medlemmer kun får de 13 repræsentanter, der ifølge lovforslaget skal udpeges af erhvervsorganisationerne, medens repræsentanter for ministerierne deltager i udvalgets møder uden stemmeret.

Det er organisationernes opfattelse, at udvalget bør være til disposition for såvel Landbrugsministeriets Departement som Direktoratet, og at udvalget bør være rådgivende, indstillende eller besluttende, afhængig af karakteren af de foreliggende sager.

Efter organisationernes opfattelse bør en væsentlig del af den rådgivende funktion finde sted gennem de i bemærkningerne til forslaget § 2, stk. 2, nævnte brancheudvalg. Udvalgets rådgivende beføjelser bør bl. a. omfatte den praktiske gennemførelse af såvel gældende markedsordninger som nye forordninger inden for lovens område.

Udvalget bør efter organisationernes opfattelse være indstillende i spørgsmål vedrørende udformningen af danske synspunkter til de landbrugsspørgsmål, der behandles i Kommission og Ministerråd samt de til disse organer knyttede komiteer og udvalg. Det vil ligeledes være naturligt, om udvalget er indstillende i spørgsmål vedrørende ansøgninger om projektstøtte fra FEOGA til danske virksomheder samt i spørgsmål om anerkendelse af producentsammenslutninger og tilsvarende anliggender. Herudover bør udvalget være indstillende i spørgsmål om ændringer i eller indførelse af nationale ordninger som supplement til EF's bestemmelser, såfremt sådanne nationale ordninger forudsætter ministeriets accept.

Udvalget bør i overensstemmelse med lovforslagets § 4 være besluttende vedrørende anvendelsen af afgiftsmidler efter retningslinjer, der fastsættes af ministeren.

Det er organisationernes opfattelse, at de rådgivende brancheudvalg bør nævnes i loven, og at de bør bestå af en repræsentant fra Departementet, en fra Direktoratet, en fra den pågældende branche og en fra de generelle landbrugsorganisationer.

De danske delegationer til forvaltningskomiteerne bør efter organisationernes opfattelse bestå af de rådgivende udvalg, eventuelt suppleret med andre repræsentanter fra myndighederne alt efter de enkelte møders karakter. De pågældende delegationer bør selvsagt udelukkende være underlagt ministerens direktiver og ansvar.

Organisationerne skal i øvrigt med henvisning til § 2, stk. 2, samt til de tilsvarende bemærkninger til loven understrege behovet for og nødvendigheden af det snævrere samarbejde på sekretariatsplan mellem

ministerium og erhverv. Det er velkendt, at hollandske erfaringer har dokumenteret nødvendigheden af et sådant samarbejde og vist, at dette er en forudsætning for at opnå indflydelse på og drage de optimale fordele af EF's landbrugspolitik.

Organisationerne skal vedrørende § 3 påpege uoverensstemmelsen i forhold til § 1 og henstille, at § 3 formuleres på en sådan måde, at den uanset indskrænkningerne i ministerens beføjelser ifølge § 1 kan anvendes for alle „danske landbrugsvarer“ på områder, hvor der ikke gælder markedsordninger, og at den på de områder, hvor der gælder markedsordninger, kan anvendes i det omfang, det er foreneligt med EF's bestemmelser. Organisationerne skal endvidere henstille, at der — i det omfang, hvor det ikke strider mod EF-markedsordningernes regler — bør være hjemmel til at opkræve afgifter ved eksport af landbrugsvarer, således som det er hjemlet i den nugældende bemyndigelseslov § 2.

Vedrørende § 4 skal organisationerne med henvisning til bemærkningerne i lovforslaget henlede opmærksomheden på Kommissionens svar på en forespørgsel offentliggjort i Amtsblatt der Europäischen Gemeinschaften nr. C 16/1 af 17. februar 1971 samt indberetning af 29. juni 1972 fra Missionen i Bryssel om EF-konkurrenceregler inden for landbruget. Det synes af disse to dokumenter at fremgå, at såfremt der pålægges afgifter ved import fra andre medlemslande, vil støtten ikke udelukkende kunne anvendes til nationale formål.

Organisationerne skal med henvisning til den oplysningspligt, som landbrugsministeren ifølge § 5 kan pålægge organisationer m. v. henlede opmærksomheden på de vanskeligheder, der måtte kunne opstå med at fremskaffe de fornødne oplysninger om indkomstforhold og driftsøkonomiske forhold i landbruget, såfremt ministeriets forslag om at afskaffe tilskuddene til landbrugets driftsøkonomikonsulenter gennemføres.

Organisationerne skal med henvisning til overgangsbestemmelserne i § 18 gøre opmærksom på det behov, der måtte kunne opstå for at opkræve afgifter på andre områder end de i § 18 nævnte og henstille, at der tilvejebringes hjemmel herfor.

Organisationerne skal endvidere henlede opmærksomheden på nødvendigheden af, at der sker en nærmere afgrænsning af opgaverne mellem nærværende lovforslags område og de opgaver, der ifølge de almindelige bemærkninger til lovforslaget skal søges gennemført med hjemmel i andre love, der administreres af landbrugsministeriet. Som eksempel kan nævnes det fremsatte EF-forslag om en forordning vedrørende præmieringen af produktionen af oksekød, der finansieres af FEOGAs udviklingssektion, og som ikke henhører under de fælles markedsordninger for landbrugsvarer.

Undertegnede organisationer skal slutte­ligt anmode om foretræde for folketingets landbrugsudvalg.

De samvirkende danske
Landboforeninger
A. Pilegaard Larsen.

Landbrugsraadet
Anders Andersen.

De samvirkende danske
Husmandsforeninger
Peter Jørgensen.

Bilag 10.

LANDBRUGSMINISTERIET

København, den 28. november 1972.

Landbrugsministerens kommentarer til skrivelse af 23. november 1972 fra De samvirkende danske Landboforeninger, Landbrugsrådet og De samvirkende danske Husmandsforeninger (bilag 9).

I tilknytning til mine svar på de af udvalget stillede spørgsmål nr. 1 — 19 skal jeg bemærke følgende til de synspunkter, der er anført i fællesskrivelse af 23. november 1972 fra De samvirkende danske Landboforeninger, Landbrugsrådet og De samvirkende danske Husmandsforeninger:

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig, at der er behov for det snævrere mulige samarbejde mellem landbrugsministeriet og erhvervet i forbindelse med Danmarks deltagelse i det landbrugspolitiske samarbejde i EF. Det er for at formidle dette samarbejde, at regeringen i lovforslaget har foreslået at nedsætte et rådgivende udvalg med repræsentanter for erhvervsorganisationerne m. fl. som medlemmer samt desuden vil nedsætte et antal brancheudvalg og et udvalg til behandling af strukturpolitiske spørgsmål.

Hovedopgaven for det udvalg, der skal nedsættes efter § 2, skal efter min opfattelse være at rådgive landbrugsministeriet og regeringen i de landbrugspolitiske spørgsmål, der behandles i Rådet i Bruxelles, men udvalget skal også følge og rådgive om den hjemlige administration, der varetages af direktoratet for markedsordningerne og supplerende danske ordninger. Jeg har vanskeligt ved at forstå forskellen mellem rådgivende og indstillende. En indstilling kan naturligvis aldrig binde regeringen og kan derfor kun få karakter af et råd eller forslag.

Jeg mener ikke, at det, som anført af organisationerne, vil være en naturlig opgave for udvalget at behandle spørgsmål vedrørende støtte fra landbrugsfondens udviklingssektion. Disse spørgsmål hører efter min vurdering hjemme i det strukturpolitiske udvalg, som tænkes nedsat.

Jeg kan tilslutte mig, at udvalget med forbehold om ministerens tilslutning har

besluttende myndighed vedrørende anvendelsen af afgiftsmidler, der fremkommer i henhold til lovforslagets § 4. Det tilføjes, at udvalget ikke kan disponere fuldstændig frit over midlerne, idet provenuet af produktionsafgifter, der er fastsat i lov, efter EF's bestemmelser betragtes som statsmidler og kun må anvendes med de begrænsninger, der gælder for statsstøtte efter EØF-traktaten. Den begrænsning, organisationerne selv omtaler, vedrørende anvendelsen af provenuet af afgifter på importen, er kun én af begrænsningerne. Det er derfor nødvendigt, at staten har indseende med, hvad midlerne anvendes til.

Spørgsmålet om udvalgets sammensætning har regeringen taget stilling til i lovforslaget, og jeg ser ingen anledning til at ændre dette standpunkt i det omfang, der er tale om et rådgivende udvalg.

Jeg ser heller ingen anledning til at nævne de i lovbemærkningerne forudsatte brancheudvalg i loven. Brancheudvalgene bør være små udvalg for at kunne fungere effektivt, men det vil formentlig ikke være hensigtsmæssigt at lægge for stive rammer for, hvem de skal omfatte. Forslaget om, at brancheudvalgenes medlemmer skal deltage i møder i forvaltningskomiteerne i Bruxelles, kan de danske myndigheder ikke tage stilling til alene, da vi må acceptere de bestemmelser, der gælder om deltagelsen i de fælles EF-organer. Det ville være særdeles ønskeligt, om vi kunne inddrage erhvervsrepræsentanternes sagkundskab i EF-arbejdet ved at medtage dem i de danske delegationer, men dette er ikke muligt efter de gældende regler i EF. Vi har indhentet oplysninger om repræsentationen fra de andre EF-lande og har siden begyndelsen af oktober i år selv været repræsenteret som obser-

vatører i de forskellige forvaltningskomiteer. Vi har herved kunnet konstatere, at der ikke fra noget EF-land deltager erhvervsrepræsentanter, og at danske erhvervsrepræsentanter ikke vil blive tolereret. Det hjælper ikke, at de er medlemmer af brancheudvalg, der er nedsat i henhold til en lov. Der er et langt skridt herfra til de hollandske produktråd og et endnu større til de franske „direktorater“, som er repræsenteret i de hollandske og franske delegationer i forvaltningskomiteerne ved funktionærer.

Jeg kan ikke se, at der er nogen forbindelse mellem regeringens forslag om at afskaffe tilskuddene til landbrugets driftsøkonomiske konsulenter og fremskaffelsen af

oplysninger til Bruxelles som regnskabsresultater m. m. Der er hidtil blevet ydet betaling fra det landøkonomiske driftsbureau for de oplysninger, der indhentes fra konsulenterne, og i fremtiden vil konsulenter eller andre, der udfylder spørgeskemaer til brug for EF-informationsnettet for landøkonomisk bogføring, få betaling herfor over EF-kommissionens budget.

Med hensyn til det rejste spørgsmål om bemyndigelserne i lovens § 3, der efter organisationernes mening ikke kan bruges for landbrugsvarer, der ikke er underlagt markedsordninger, er det min opfattelse, at bemyndigelserne også omfatter sådanne varer, jfr. bemærkningerne til § 3.

Ib Frederiksen.

Folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg.

/ Erik Mortensen.

Bilag 11.

FORENINGEN AF DANSKE HANDELSMØLLER

Den 27. november 1972.

Vedrørende forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m. v.

Den i forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m. v. § 18, stk. 1, indsatte bestemmelse om bemyndigelse til landbrugsministeren til at lade opkræve en afgift på indtil 15 kr. pr. 100 kg på beholdninger af majs og majsprodukter, som pr. 31. januar 1973 henligger på handlendes og fabrikanterens lagre, er efter de for os foreliggende oplysninger fra EF-embedsmænd i Bruxelles i uoverensstemmelse med sædvanlig praksis i EF.

Teknisk bekræftelse herpå har vi fra vore virksomheders hollandske og belgiske kolleger, der hævder, at man i deres lande ikke har praktiseret lagerregulering ved overgang fra et prisniveau til et andet. Tyske fabrikker oplyser, at man i tilsvarende situation som den nu kommende danske har akcepteret, at virksomhederne afgiftsfrit kunne gå over med lagerbeholdninger på indtil 6 måneders forbrug.

Vore virksomheders protest mod den nu foreslåede § 18-afgift må også ses i sammenhæng med den her forestående fulde akcept af EF's majsprisniveau. Her er forholdet, at de danske fabrikkers hårdeste konkurrent på næsten alle eksportmarkeder for varer under told-løbenr. 1905, England, har krævet og fået en femårig overgangsordning med gradvis optrapning af majsprisen.

Umiddelbart skulle dette ikke betyde noget, hvis forholdet var det, at man kunne

opnå fuld restitution ved eksporten af forarbejdede majsprodukter, men dette er kun tilfældet overfor tredjeland. Overfor Rest-EFTA-lande, til hvilke den danske eksport i overvejende grad går, gives ikke samme eksportgodtgørelse.

Vi regner med, at 20-25 mill. kr. majsprodukter ud af en totaleksport pr. år på ca. 40 mill. kr. går til Rest-EFTA — og toldvæsenet har i denne forbindelse oplyst, at der, når man i disse lande ønsker toldfritagelse, ikke vil kunne gives restitution bl. a. på majs.

Med andre ord vil en afgift på majs pr. 1. februar 1973 allerede fra denne dato forringe mulighederne for eksport, afhængigt af lagerbeholdninger og forlængst indgåede eksportsalgs-kontrakter.

Vi skal endelig tilføje, at de danske fabrikker også har bedt os henlede udvalgets opmærksomhed på det ejendommelige forhold, der nævnes i bemærkningerne til lovforslaget, at afgiftsprovenuet skal anvendes til fremme af salget af landbrugsvarer efter indstilling af Landbrugsrådet, uanset, at danske landbrugsvarer overhovedet ikke indgår i de pågældende majsprodukter.

På baggrund af det her anførte skal Foreningen henstille, at den foreslåede bestemmelse om afgift pr. 31. januar 1973 på majs og majsprodukter bortfalder helt eller subsidiært, at beholdninger hos producenter af nærings- og nydelsesmidler undtages fra afgiftsbetaling.

Med venlig hilsen

Foreningen af danske
handelsmøller

Randløv.

Bilag 12.**Landbrugsministerens kommentarer til skrivelse af 27. november 1972 fra Foreningen af danske Handelsmøller (bil. 11).**

I anledning af Foreningen af danske Handelsmøllers skrivelse af 27. november 1972 til udvalget angående bestemmelsen i § 18, stk. 1, i forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m. v. om afgift på beholdninger af majs og majsprodukter, som pr. 31. januar 1973 henligger på handlendes og fabrikanter lagre, skal jeg oplyse, at landbrugsministeriet ikke er bekendt med den praksis i andre EF-lande, som foreningen henviser til.

Landbrugsministeriet går ud fra, at foreningens henvendelse kun omfatter lagerbeholdninger af majs på virksomheder, der fremstiller majsprodukter til menneskeføde. Landbrugsministeriet har ved affattelsen af afgiftsbestemmelsen for majs været opmærksom på, at der på nogle fabrikationsvirksomheder henligger majsbeholdninger, som er bestemt til fremstilling af produkter til menneskeføde. Landbrugsministeriet er ikke

bekendt med størrelsen af disse beholdninger, men går ud fra, at de sammenlignet med de beholdninger af majs til foderbrug, der normalt henligger hos foderstofhandlere, er af relativt ringe størrelse. Da bestemmelsen i lovforslagets § 18, stk. 1, er en bemyndigelse, og da det angivne afgiftsbeløb er et maksimalt beløb, har landbrugsministeriet haft den mulighed for øje at tage rimeligt hensyn til disse beholdninger både med hensyn til afgiftens størrelse og spørgsmålet om, hvorvidt afgift bør opkræves, når indberetninger om lagerbeholdninger til sin tid foreligger. Så vidt landbrugsministeriet bekendt drejer det sig kun om et lille antal virksomheder. Såfremt disse virksomheder ved ændring af afgiftsbestemmelsen fritages for afgift på majsbeholdninger, vil det åbne mulighed for ekstraordinær lagerdannelse, idet majs er på friliste og derfor ikke omfattet af det gældende kornimportstop.

Ib Frederiksen.

/ J. Jensen.

Folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg.

Bilag 13.

DDS-KRØYER A/S

Den 24. november 1972.

Vedrørende forslag til lov om administration af de De europæiske økonomiske Fællesskabers forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m. v.

Vi henvender os til Folketingets Landbrugs- og Fiskeriudvalg i forbindelse med den yderst vanskelige situation, vort selskab er kommet i ved Danmarks tilslutning til Det europæiske Fællesmarked.

DDS-Krøyer A/S blev i 1969 dannet af Aktieselskabet De Danske Sukkerfabrikker og Karl Krøyer i Århus. Selskabet er primært en ingeniørvirksomhed, der har til formål at eksportere know-how og fabrikanlæg for fremstilling af glukosesirup og dextrose (druesukker).

Disse produkter har hidtil været fremstillet af raffineret stivelse hovedsagelig udvundet af majs. Af firmaet Karl Krøyer er udviklet en ny proces, der overflødiggør den hidtil nødvendige fremstilling af raffineret stivelse i forbindelse med glukosesirup- og dextrosefremstilling.

Processen består kort fortalt i, at man ved hjælp af enzymer er i stand til direkte fra tørformalet majs (grits) at udvinde de forskellige glukoseprodukter, herunder glukosesirup, glukosesukker og dextrose. Fordelen er med andre ord, at man gør sig uafhængig af stivelsesfremstilling og derigennem forenkler processen for fremstilling af glukoseprodukter.

For at dokumentere denne nye proces har selskabet i eget regie bygget en fabrik, hvori er investeret ca. 25 mill. kr., og hvor råmaterialet er majsgrits.

I Fællesmarkedet er tilskud til stivelse og dermed glukosesirup/dextrosefremstilling fastsat ved forordning 371/67 af 25. juli 1967 på baggrund af forordning 120/67 af 13. juli 1967.

Hovedelementet i ordningen er, at producenterne garanteres en råvarepris på 6,8 RE pr. 100 kg majs. Da der ved vort selskabs

fabrikation anvendes majsgrits (afkimet, afskallet, tørformalet majs), er det ikke uden videre muligt at overføre den ved forordning 371/67 fastlagte produktionsrestitution på vor fabrikation.

Gennem missionen i Bruxelles er der rettet henvendelse til Fællesskabet om, at en ordning med produktionsrestitution også kan etableres for majsgrits anvendt til produktion af glukoseprodukter efter vor proces under henvisning til, at det er en ny proces, der ikke var kendt på det tidspunkt, ovenstående forordninger blev udarbejdet.

Imidlertid frygter vi, at forholdene i forbindelse med produktionsrestitution ikke vil være afklaret pr. 1. februar 1973, og at vort selskab i så tilfælde vil være tvunget til at standse fabrikationen pr. denne dato, idet det ikke vil være lønsomt at fortsætte fabrikationen, såfremt majsgrits skal indkøbes uden produktionsrestitution.

En fortsat drift af fabrikken vil imidlertid kunne opretholdes ved hjælp af lager af grits leveret før 1. februar under forudsætning af, at en sådan beholdning ikke pålægges en afgift.

Vi kan tilføje, at det med oplægning af en sådan beholdning ikke er selskabets formål at opnå en økonomisk gevinst forårsaget af forskel i det prisniveau, der vil være gældende for majs før og efter 1. februar 1973, men udelukkende har til formål at sikre fabrikkens drift i en periode efter 1. februar 1973, såfremt der ikke inden 1. februar 1973 er vedtaget en forordning, der sikrer os produktionsrestitution og dermed råmateriale til fabrikation på lige fod med vore nuværende konkurrenter i Fællesmarkedet.

I samme forbindelse kan vi tilføje, at den nuværende pris for majsgrits ret nøje ligger

på det niveau, som vil være gældende efter 1. februar 1973, forudsat produktionsrestitution på majsgrits efter en ordning svarende til den, der er etableret for de nuværende producenter i Fællesmarkedet.

Vi anmoder derfor om udvalgets udtalelse om muligheden for fritagelse for en evt. af-

gift på beholdninger pr. 1. februar og er selvfølgelig indforstået med en klausulering af en sådan beholdning, således at den kun kan anvendes i forbindelse med vor fabrikation af dextrose og glukosesirup.

Vi håber på udvalgets forståelse af vor vanskelige situation og forbliver

med venlig hilsen

DDS-KRØYER A/ S

Niels Chr. Holt,
adm. direktør.

Folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg.

Bilag 14.

LANDBRUGSMINISTERIET

Den 6. december 1972.

**Landbrugsministerens kommentarer til skrivelse af 24. november 1972 fra
DDS-KRØYER A/S (bilag 13).**

I anledning af den udvalget tilsendte skrivelse af 24. november 1972 fra DDS-KRØYER A/S angående spørgsmålet om produktionsrestitution efter 1. februar 1973 til majsgrits, hvoraf udvindes forskellige glucoseprodukter, samt afgift af majsbeholdninger pr. 31. januar 1973 kan oplyses følgende:

Landbrugsministeriet er bekendt med selskabets problem, der gennem Markedssekretariatet er forelagt Missionen i Bruxel-

les til drøftelse med EF-Kommissionen.

Da selskabets primære interesse er salg af fabriksanlæg efter den nye metode, må en ændring af EF's restitutionsregler være afgørende for afsætning af anlæg indenfor det udvidede EF.

Fritagelse for afgift af selskabets majsgritsbeholdninger, om hvis størrelse der ikke foreligger oplysning, vil ikke give en varig løsning af problemet.

Ib Frederiksen.

/ J. Jensen.

Folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg.

Bilag 15.

BRYGGERIFORENINGEN

Den 29. november 1972.

I anledning af at landbrugsministeren den 9. november 1972 har fremsat lovforslag nr. 89: „Forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m.v.“, tillader Bryggeriforeningen sig at henlede udvalgets opmærksomhed på følgende problemer vedrørende afgifterne for majsgrits ved overgangen fra det nuværende danske system til EF's markedsordninger for landbrugsvarer:

1. Siden 1963 er den kornudligningsafgift, som betales ved indførsel af majsgrits til Danmark, blevet refunderet, når det dokumenteredes, at majsgritsen blev anvendt industrielt til fremstilling af andet end foder.

For her i landet fremstillet majsgrits tilbagebetales 67 pct. af den udligningsafgift, der er betalt for den til fremstillingen af majsgrits anvendte majs, såfremt gritsen anvendes af industrivirksomheder til fremstilling af nærings- og nydelsesmidler.

De danske bryggerier har således i realiteten hidtil kunnet indkøbe majsgrits til verdensmarkedspris.

Efter EF's regler ydes produktionsrestitutions til fremstilling af majsgrits til bryggeriindustrien i fællesmarkedet med det formål, at bryggeriindustrien i EF kan købe majsgrits til en pris, der ligger på samme niveau som verdensmarkedsprisen, jfr. RFO 367/67 og KFO 1060/68.

Efter den gældende ordning refunderes kornudligningsafgiften til de bryggerier, som importerer majsgrits, hvert kvartal, idet der indsendes dokumentation for den mængde majsgrits, det pågældende bryggeri har anvendt i det forløbne kvartal. De danske lagre af majsgrits til anvendelse i bryggeriindustrien svarer normalt til godt 1 måneds forbrug.

Situationen pr. 1. februar 1973 er i realiteten en tidsmæssig forskydning i afgiftsrefusionen, idet EF refunderer via en restitution til majsgritsproducenterne, mens den hidtidige danske ordning bygger på en restitution til bryggeriet, når majsgritsen er anvendt i produktionen.

Når EF's ordning pr. 1. februar 1973 bliver gældende også for de danske bryggeriers vedkommende, vil den nugældende danske ordning i princippet ophøre. Da refusionen som nævnt sker efterfølgende, forekommer det rimeligt, at der pr. 1. februar 1973 foretages en opgørelse af forbruget af majsgrits, for hvilken udligningsafgift er erlagt, men ikke refunderet, samt af de lagre af majsgrits, som de danske bryggerier og deres danske leverandører ligger inde med, og for hvilke afgifter er betalt, således at disse kan blive refunderet. I modsat fald vil den danske bryggeriindustri ved overgangen til EF's system blive stillet ringere end bryggeriindustrien i de øvrige EF-lande.

2. Ifølge det nævnte lovforslags § 18 gives der landbrugsministeren bemyndigelse til at opkræve en afgift på indtil kr. 15,- pr. 100 kg af beholdninger af majs og produkter heraf, der ved udgangen af januar 1973 henligger her i landet på handlendes og fabrikanter's lagre, eller er oplagt for disses regning andetsteds.

Af bemærkningerne til § 18 fremgår det, at „fabrikanter“ omfatter bl.a. virksomheder, der anvender majs og majsprodukter til fremstilling af produkter til menneskeføde, herunder også bryggerier, der anvender majsprodukter til fremstilling af øl.

Baggrunden for denne bestemmelse er, at det danske prisniveau for majs pr. 1. februar 1973 ønskes bragt på højde med det i det nuværende EF gældende prisniveau.

For så vidt angår lagre af majsgrits be-

stemt til bryggeribrug, som findes i Danmark pr. 1. februar 1973, vil det ikke være rimeligt at belægge disse med en sådan afgift (som har til formål at bringe den på lager værende majs op på et prisniveau svarende til EF's), idet majsgrits til anvendelse i bryggeriindustrien i EF netop modtager produktionsrestitutioner, jfr. de ovennævnte EF-forordninger, med henblik på at bringe indkøbsprisen for bryggerierne ned på et niveau, som svarer til verdensmarkedsprisen.

sen. Det vil derfor være naturligt, at de danske overgangsbestemmelser tager hensyn til dette forhold, således at der ikke gennem en afgift på majsgrits diskrimineres til ugunst for den danske bryggeriindustri.

3. Det bemærkes, at Bryggeriforeningen i en skrivelse af 13. november 1972 har henvendt landbrugsministeriets opmærksomhed på de ovennævnte overgangsproblemer.

Med venlig hilsen
BRYGGERIFORENINGEN
Poul Antonsen.

Folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg.

Bilag 16.

LANDBRUGSMINISTERIET

Den 6. december 1972.

Landbrugsministerens kommentarer til skrivelse af 29. november 1972 fra Bryggeriforeningen (bilag 15).

I anledning af Bryggeriforeningens skrivelse af 29. november 1972 til udvalget, hvori foreningen ansøger om at blive fritaget for at erlægge afgift af beholdninger af majsprodukter pr. 31. januar 1973 i henhold til § 18, stk. 1, i forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m.v., kan oplyses følgende:

Landbrugsministeriet har ved affattelsen af afgiftsbestemmelsen for majs været opmærksom på, at der på nogle fabrikationsvirksomheder — herunder bryggerierne — henligger majsbeholdninger, som er bestemt til fremstilling af produkter til menneskeføde. Landbrugsministeriet er ikke bekendt med størrelsen af disse beholdninger, men går ud fra, at de sammenlignet med de be-

holdninger af majs til foderbrug, der normalt henligger hos foderstofhandlere, er af relativ ringe størrelse. Da bestemmelsen i lovfor-
slagets § 18, stk. 1, er en bemyndigelse, og da det angivne afgiftsbeløb er et maksimalt beløb, har landbrugsministeriet haft den mulighed for øje at tage rimeligt hensyn til disse beholdninger både med hensyn til afgiftens størrelse og spørgsmålet om, hvorvidt afgift bør opkræves, når indberetninger om lagerbeholdninger til sin tid foreligger.

Såfremt bryggerierne ved ændring af afgiftsbestemmelsen fritages for afgift på majsbeholdninger, vil det åbne mulighed for ekstraordinær lagerdannelse, idet majsprodukter er på friliste og derfor ikke omfattet af det gældende kornimportstop.

Ib Frederiksen.

/ J. Jensen.

Folketingets landbrugs- og fiskeriudvalg.

Bilag 17.

KEMOVIT A/S

Den 29. november 1972.

Undertegnede producenter af mælkeerstatninger til foderbrug ønsker herved at fremsætte følgende bemærkninger til ovennævnte lovforslags § 18, stk. 3:

Da det er indlysende, at der ikke kan indkasseres nogen prisgevinst på beholdninger, som ikke er berettiget til støtte i henhold til de gældende regler i Fællesskabet, henstilles det, at lovforslagets § 18, stk. 3 ændres som følger:

„Landbrugsministeren kan efter samråd med handelsministeren lade opkræve en afgift af beholdninger af mælkepulver af udenlandsk oprindelse, samt blandinger, hvori udenlandsk mælkepulver indgår, der ved udgangen af januar 1973 henligger her i landet på handlendes, fabrikanter og mejeriers lagre eller er oplagt for disses regning

andetsteds. Afgiftens størrelse udgør for skummetmælkspulver og sødmælkspulver med 26 pct. fedtindhold højst forskellen mellem Fællesskabets tærskelpriser for disse varer, for skummetmælkspulver til foderbrug dog interventionsprisen, og lavest konstaterede importpriser for samme varer i Danmark inden for perioden 1. oktober 1972 til 31. januar 1973. For andet mælkepulver end ovennævnte beregnes afgiften efter det pågældende produkts indhold af mælkefedt.

Beholdninger af udenlandsk mælkepulver og blandinger, hvori dette indgår, for hvilke der iflg. gældende regler i Fællesskabet ikke kan opnås restitutioner eller anden støtte, belægges ikke med afgift.“

I øvrigt henvises til de i bilag hertil fremførte kommentarer.

Med venlig hilsen

Dumex Agro

A. Wulff Hansen.

Løvens kemiske Fabrik

B. Risbjerg.

Kemovit A/S

Transel.

Superfos Blaakilde A/S

Svend Mogensen.

Til udvalget vedrørende landbrug og fiskeri.

Underbilag til bilag 17.

**Kommentarer til lovforslag nr. 39 — forslag til lov om administration af
Det europæiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger af landbrugsvarer m. v.
(Skrivelse af 29. november 1972 fra KEMOVIT).**

Ovennævnte lovforslag, som den 9. november blev fremsat i folketinget af landbrugsministeren, indeholder en række bestemmelser, der dels vil få meget ubehagelige — og meget urimelige — økonomiske virkninger for en række virksomheder, der anvender skummetmælkspulver til fremstilling af komælkerstatninger og andet fodertilskud, dels i overgangsperioden ved Danmarks indtræden i EF vil gøre det umuligt for danske virksomheder at konkurrere med tilsvarende virksomheder inden for EF.

I lovforslagets § 18, stk. 3 hedder det:

„Landbrugsministeren kan efter samråd med handelsministeren lade opkræve en afgift af beholdninger af mælkpulver af udenlandsk oprindelse, samt blandinger, hvori udenlandsk mælkpulver indgår, der ved udgangen af januar 1973 henligger her i landet på handlendes, fabrikanter og mejeriers lagre eller er oplagt for disses regning andetsteds. Afgiftens størrelse udgør for skummetmælkspulver og sødmælkspulver med 26 pct. fedtindhold højst forskellen mellem Fællesskabets tærskelpriser for disse varer og lavest konstaterede importpriser for samme varer i Danmark inden for perioden 1. oktober 1972 til 31. januar 1973. For andet mælkpulver end ovennævnte beregnes afgiften efter det pågældende produkts indhold af mælkfedt“.

Formålet med bestemmelserne er ifølge bemærkningerne til lovforslaget at forhindre, at indehavere af mælkpulver af udenlandsk oprindelse indkasserer en prisgevinst. Bestemmelserne rammer imidlertid en lang række virksomheder, for hvem skummetmælkspulver ikke er noget spekulationsobjekt, men en råvare til den normale produk-

tion — en råvare, der købes fra danske mælkekondenseringsfabrikker og fra udenlandske leverandører. For at sikre regelmæssige leverancer tegnes kontrakter på mælkpulver som oftest 5—6 måneder forud for forbruget til successiv levering. Det vil sige, at lagrene af udenlandsk mælkpulver den 31. januar 1973 hos disse virksomheder vil være hjemkøbt til priser, der ligger en hel del over „den lavest konstaterede importpris inden for perioden 1. oktober 1972 til 31. januar 1973.“

Disse lagre tænkes belagt med en afgift, der efter lovforslaget højst kan være „forskellen mellem Fællesskabets tærskelpriser for disse varer og lavest konstaterede importpriser for samme vare i perioden 1. oktober 1972 til 31. januar 1973“.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at man fra landbrugsministeriets side har en afgift på op til 180,00 kr. pr. 100 kg mælkpulver i tankerne. Her over for står det tilskud, som ydes ved brug af skummetmælkspulver til foderbrug — det andrager i øjeblikket i EF 17,62 regningsenheder svarende til ca. kr. 132,00 pr. 100 kg skummetmælkspulver, således at nettoresultatet af lovforslaget ved en afgift på 180,00 kr. pr. 100 kg vil blive en fordyrelse af det udenlandske mælkpulver, virksomhederne måtte have på lager ved udgangen af januar måned på ca. 48,00 kr. pr. 100 kg. *Da disse lagre af mælkpulver er hjemkøbt til priser omkring 355,00 kr. pr. 100 kg. når vi op i en kostpris omkring 400,00 kr. pr. 100 kg, hvor konkurrerende fremstillere af mælkerstatninger og andre fodertilskudsprodukter i EF kan tilbyde deres varer baseret på en pris på skummetmælkspulver på maksimalt:*

Interventionspris	54,00	regningsenheder = ca. 405 d. kr.
÷ støtte til foderbrug	17,62	- - = ca. 132 d. kr.

Kostpris ca. 273 d. kr.

Hertil kommer så, at den faktiske markedspris i EF på mælkepulver ligger omkring 10 DM pr. 100 kg under interventionsprisen, således at den kostpris på skummetmælkepulver, de danske fremstillere af mælkeerstatninger skal konkurrere med, snarere ligger omkring ovennævnte kr. 273,00 ÷ ca. kr. 21,00 = ca. kr. 252,00.

Det er efter vor opfattelse helt urimeligt, at danske virksomheder i den vanskelige overgangstid diskrimineres i forhold til konkurrenterne i de oprindelige EF-lande. Danske virksomheder bør kunne konkurrere på lige vilkår, og det vil kunne opnås ved at fastsætte en eventuel afgift til differencen mellem markedsprisen i EF (interventionsprisen ca. kr. 405,00 ÷ kr. 21,00 = ca. kr. 384,00 pr. 100 kg) og den pris, de enkelte virksomheder ifølge deres fakturaer har betalt for det mælkepulver, de har liggende på lager ult. januar 1973, for så vidt som der ved anvendelsen af dette pulver kan opnås støtte.

Kærnemælkepulver.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget tænkes også kærnemælkepulver belagt med afgift. Da der ikke ydes støtte til kærnemælkepulver, når dette anvendes til foderbrug, forekommer det helt urimeligt, at denne råvare skal belægges med en afgift.

Blandinger, hvori mælkepulver indgår.

Ifølge lovforslaget omfattes også blandinger, hvori mælkepulver indgår, af afgiften — hvad enten sådanne blandinger ligger på lager hos fabrikanter eller handlende.

Det er vanskeligt at se, hvorledes det skulle være muligt at opnå en spekulationsgevinst på sådanne lagre, der kun kan finde anvendelse på hjemmemarkedet.

Man kunne muligvis motivere en afgift på fabrikanternes lagre under forudsætning af, at der så senere blev ydet støtte efter EF-reglerne, når disse lagre var solgt, men en afgift på forhandlernes lagre forekommer helt urealistisk, idet der aldrig for sådanne lagre kan komme nogen støtte på tale, og lagrene i øvrigt vil ligge fordelt på flere tusinde salgssteder i landet — hvoraf mange steder i uhyre små kvantiteter.

Hertil kommer, at indholdet af skummetmælkepulver i „blandinger, hvori udenlandsk skummetmælkepulver indgår“ kan variere fra et par procent til hen mod 80 pct., og dette indhold er så i reglen en blanding af dansk og udenlandsk mælkepulver, alt efter hvad fabrikanterne på fremstillingstidspunktet har haft til disposition. En afgift på lagre hos *handlende* af blandinger, hvori udenlandsk skummetmælkepulver indgår, vil i praksis være komplet umulig at administrere og vil i realiteten være en særbeskatning af disse handlende, der ikke har nogen mulighed for at opnå nogen restitution for sådanne lagre, når de senere videresælges til opfodring hos landmændene.

For at sikre rimelighed i forbindelse med overgangsproblemerne anmoder vi om, at der ikke fastsættes afgifter og bestemmelser i øvrigt uden forudgående drøftelse med branchen.

Bilag 18.

INDUSTRIRÅDET

Den 30. november 1972.

Vedrørende lovforslag nr. 89

Ovennævnte forslag til lov om administration af Det europæiske økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m.v. indeholder i § 18 stk. 1 til 3 bemyndigelse til landbrugsministeren til at lade opkræve afgifter på beholdninger pr. 31. januar 1973 af majs og produkter heraf, dansk rapsfrø og udenlandsk mælkepulver.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres som grund for bemyndigelsen det urimelige i, at fabrikanter og handlende indkasserer en prisgevinst på lagre af de nævnte varer.

Industrirådet har forstået, at den nævnte hjemmel er indsat i lovforslaget efter henstilling fra EF-Kommissionen med henblik på at undgå spekulationsgevinster.

Såvidt Rådet bekendt vil den foreslåede afgift på rapsfrø ikke indebære problemer for industrien. Derimod vil afgifterne for majs og majsprodukter samt udenlandsk mælkepulver i høj grad få uønskede virkninger for den forarbejdende industri.

Den kendsgerning, at man fra dansk side har accepteret pr. 1. februar 1973 at antage det i EF gældende prisniveau for majs og skummetmælkspulver uden overgangsordning, har i sig selv stillet den forarbejdende industri og især eksportindustrien ugunstigt, idet fordelene ved EF-medlemskabet først

for færdigvarernes vedkommende indtræder gradvist i løbet af overgangsperioden, medens stigningen i råvareprisniveauet indtræffer fuldt ud den 1. februar. De foreslåede afgifter vil således yderligere forværre en i forvejen ugunstig udgangsposition.

Det må endvidere tages i betragtning, at det inden for industrien er normalt — af hensyn til produktionstilrettelægningen og med henblik på at sikre regelmæssige leverancer — at indgå langtidskontrakter for råvarer. Sådanne kontrakter indgås med andre ord ikke med henblik på at opnå en spekulationsgevinst.

Det kan endelig tilføjes, at det inden for EF lige fra begyndelsen har været praksis ikke at foretage prisregulering af industrielle råvarelagre ved overgang fra et prisniveau til et andet, og at man såvidt Rådet bekendt fra britisk side ikke har til hensigt at pålægge lignende afgifter ved indgangen i EF.

Under henvisning til det ovenfor anførte skal man derfor fra Rådets side indtrængende henstille, at den foreslåede bemyndigelse til opkrævning af afgifter på majs, majsprodukter og udenlandsk mælkepulver bortfalder, subsidiært at det i loven præciseres, at sådanne afgifter ikke opkræves på beholdninger, der henligger hos industrielle virksomheder.

Med venlig hilsen

Ove Munch.

/ E. Carstens.

Bilag 19.

Landbrugsministerens kommentarer til skrivelse af 29. oktober 1972 fra KEMOVIT A/S (bilag 17) og skrivelse af 30. november 1972 fra Industrirådet (bilag 18) om afgifter på udenlandsk mælkepulver.

I. Bemærkninger til skrivelse fra Kemovit A/S af 29. november 1972 til Udvalget vedrørende landbrug og fiskeri om afgifter på udenlandsk mælkepulver som følge af dansk medlemskab af EF.

Af lovforslag nr. 89 § 18 fremgår det, at Landbrugsministeriet ønsker bemyndigelse til at pålægge afgifter på beholdninger af udenlandsk mælkepulver, der måtte befinde sig i Danmark pr. 1. februar 1973. Denne bemyndigelse har sin oprindelse i et krav fra EF om at standse og/eller kontrollere den begyndende spekulationsimport af mælkepulver og her især skummetmælkepulver til Danmark.

Som illustration af en spekulants muligheder kan nævnes følgende priseksempel for skummetmælkepulver.

Skummetmælkepulver indkøbes til interventionsprisen 54 RE/100 kg gennem en agent i Tyskland og eksporteres med restitution 12 RE/100 kg til Danmark. Efter 1. februar 1973 vil dette pulver nu kunne eksporteres videre til et tredieland og endnu engang drage nytte af en restitution på 12 RE/100 kg (under forudsætning af, at denne til den tid ikke er ændret), *eller* ejeren af pulveret kan vælge at lade dette denaturere til foderbrug og hertil få en støtte på 17.62 RE/100 kg.

Hvilken af de to muligheder han vælger, afhænger naturligvis af markedspriserne på de to produkter. Dette vil indebære, at Fællesmarkedets kasse kommer til at betale 2 gange for det samme pulver, hvilket man ikke ønsker.

Landbrugsministeriet har i bemærkningerne til § 18 forudset en maksimal afgift på 180 kr./100 kg (24 RE), altså det samme som summen af de to restitutioner, som en spekulant ville opnå.

Det har ikke været Landbrugsministeriets mening, at afgiften faktisk skulle pålægges med dette beløb, men man har ment det uforvarligt ikke at anmode om bemyndigelse til at kunne inddrage den rene spekulationsgevinst.

Ifald man betragter tilfældet, hvor importøren indkasserer både restitutionen samt lader varen denaturere, kan han logisk tjene $12 \text{ RE} + 17,62 \text{ RE} = 222 \text{ kr./100 kg}$.

I praksis skal naturligvis fradrages agentprovision, transportomkostninger, lageromkostninger o. lign. Der skulle dog stadig være mulighed for en pæn fortjeneste.

Ved at fastsætte en forholdsvis høj maksimalafgift opnår man eventuelt også at afskrække en evt. spekulationsimport, således at man i sidste instans evt. helt ville kunne undgå at pålægge nogen afgift, hvis man af importtallene kan se, at importen har været normal.

At spekulationsfaren er meget nærliggende, fremgår af oplysninger fra Landbrugsministeriets Korn- og Licenskontor, der oplyser, at der i oktober måned alene er anmodet om importlicenser svarende til 1/2 års normalforbrug.

Landbrugsministeriet kan i øvrigt ikke acceptere den i skrivelsen fra Kemovit A/S anførte kalkule som værende relevant i denne sammenhæng.

Beregningen af vilkår for producenter af foderblandinger efter 1. februar 1973.

	Danske producenter af foderblandinger	EF producenter af foderblandinger	
		Interven- tionspris	Markedspris iflg. skr.
Købspris for skummetmælkspulver	355 kr.	405 kr.	(384 kr.)
Støtte til denaturering	÷132 -	÷132 -	÷132 -
Afgift på lager (max.)	180 -	—	—
<hr/>	<hr/>	<hr/>	<hr/>
Mulig salgspris	403 kr.	273 kr.	252 kr.

For så vidt angår kalkulationen af EF-producentens vilkår har man ingen bemærkninger.

At den danske producent faktisk i visse tilfælde har købt til de nævnte priser, er sikkert rigtigt. Hvad der imidlertid er vigtigere i denne sammenhæng er, at han i oktober måned 1972 har kunnet købe til 405 kr. ÷ restitution på 90 kr., altså til ca. 315 kr. Hertil vil han kunne få en yderligere denatureringsstøtte på 132 kr. Hans salgspris (uden hensyntagen til transport og agent-avance m.v.) vil nu kunne være 183 kr. Hertil kommer så muligheden for en maksimal afgift på 180 kr., der vil kunne bringe prisen op på 363 kr. Det er klart, at pålæggelse af fuld afgift vil virke diskriminerende. Dette har som ovenfor nævnt imidlertid aldrig været hensigten. Man har blot måttet reservere sig muligheden for at indkassere den rene spekulationsgevinst.

Selve lovparagraffen er blevet optaget i forslaget, fordi EF-Kommissionen truede med selv at skabe mulighed for pålæggelse af afgifter i Danmark efter 1. februar 1973, hvis den danske regering ikke gjorde noget. I dette tilfælde ville et evt. afgiftsbeløb være gået i EFs kasse.

ad Kærnemælkspulver.

Der er ikke helt klarhed over, om kærnemælkspulver kan få støtte ved denaturering til foder, men det er i hvert fald klart, at det kan få restitutioner ved reeksport og altså på denne måde opnå samme dobbelte restitutioner som nævnt ovenfor under skummetmælkspulver.

ad Foderblandinger.

Foderblandinger kan eksporteres med restitutioner efter 1. februar. Det er klart, at de ikke kan få denatureringspræmie, når

de en gang er denaturerede. At det vil være vanskeligt at administrere en afgiftspålæggelse er indlysende, men derfor kan man ikke give spekulanterne denne legale mulighed for at krybe uden om en afgift.

Det bør bemærkes, at afgiften kun påhviler pulver af udenlandsk oprindelse. Da der også anvendes en del dansk pulver, var det oprindelig tanken, at man på denne måde skulle lette de handlende, således at disse i tide brugte deres udenlandske pulver op og problemet om spekulationslagre pr. 1. februar 1973 også på denne måde blev undgået.

Konklusion.

Landbrugsministeriet fastholder sit forslag uændret. Afgiften er primært en afværgeafgift. Det bedste, der kunne hælde, var, at spekulatoren holdt op, således at man fra dansk side kunne overbevise EF-Kommissionen om, at der faktisk ikke er noget problem, og at man derfor ikke behøver at pålægge nogen afgift. Det har aldrig været tanken at pålægge afgiften med maksimalbeløbet.

II. Landbrugsministeriets bemærkninger til skrivelse fra Industrirådet af 30. november 1972 til udvalget om samme sag.

Hovedproblemet i Industrirådets skrivelse må være spørgsmålet om langtidskontrakter ved køb af mælkpulver, d. v. s. at lageret faktisk ikke er et spekulationslager, men købt på normale vilkår, før vilkårene om Danmarks medlemskab var afklarede.

Det er klart, at industrivirksomheder, der har indgået kontrakter i begyndelsen af 1972 til det dengang herskende højere prisniveau, vil føle sig diskrimineret, hvis de oven i købet hertil skal betale en afgift be-

regnet ud fra en spekulationsimport senere på året. Det vil imidlertid være meget uheldigt at udforme lovteksten således, at afgiften skulle beregnes i det enkelte tilfælde som forskellen mellem en fast øvre pris og virksomhedens fakturapris for varen, idet man ikke gennem fakturapriser kan have nogen som helst sikkerhed for, hvad varen faktisk er købt til.

En lovtekst, der anviser beregningen af en evt. afgift ud fra fakturakontrol, vil derfor sikkert animere til forkerte fakturaer. En anden sag er, at gennemførelsesbekendtgø-

relsen, der senere skal udformes, hvis bemyndigelse ønskes anvendt, naturligvis må udformes på en sådan måde, at — såvidt som overhovedet muligt — kun rene spekulationsgevinster i overgangsreglerne som følge af dobbelte restitutioner ved eksport m.v. inddrages.

Det må være helt klart, at det ikke er markedsræssige prisgevinster, man ønsker at inddrage, men kun sådanne, som måtte opstå som følge af Fællesskabernes restitutions- og tilskudssystem.

Ib Frederiksen

/ Peter Jakobsen.